

A silhouette of a knight on a horse, holding a spear, set against a vibrant sunset sky with orange and yellow clouds. The knight is on the left, facing right, and the horse is on the right, facing right. The text is overlaid on the image.

BİR KAHRAMANLIK OCAGI

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—4. KİTAP

MORGAN RICE

Krallar ve Büyüçüler

Morgan Rice

Bir Kahramanlık Ocağı

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Bir Kahramanlık Ocağı / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Krallar ve Büyücüler)

Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin The Inheritance Cycle serisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır. The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) Amazon'da 400'ün üzerinde 5 yıldızlı incelemeye sahip, 1 numaralı çok satan seri! BİR KAHRAMANLIK OCAĞI Morgan Rice'in çok satan destansı kitap serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in (Ücretsiz indirilebilir olan EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ ile başlıyor) 4. kitabı. BİR KAHRAMANLIK OCAĞI'nda Kyra, Kyle'in aşkı ve gizemli güçleriyle iyileştirilerek, yavaş yavaş ölümün kıyısından dönüyor. Kyle onun için kendini feda ederken, Kyra da gücünü yeniden topluyor; fakat elbette bir bedel karşılığında! Dayısı Alva'yı soyu hakkında açıklama yapmaya zorluyor ve dayısı nihayet annesi hakkındaki sırları açıklıyor. Gücünün kaynağına giden bir yolculuğa çıkma şansı elde eden Kyra çok mühim bir seçim yapmak zorunda: ya eğitimini tamamlayacak ya da başkent zindanlarında tutsak tutulan ve idamı yaklaşan babasına yardım etmek için yola çıkacak. Motley'in yanında bulunan Aidan da tehlikeli başkentte tuzağa düşen babasını kurtarabilmek için yanıp tutuşurken krallığın uzak köşesinde Merk Ur Kulesi'nde keşfetmiş olduğu şey karşısında hayrete düşüyor ve kendini dev trol istilasına hazırlıyor. Kulesi kuşatılmış durumda ve ulusunun en değerli hazinesini korumak için yoldaşı Gözcülerle omuz omuza çarpışmak zorunda. Dierdre, savaş halindeki şehri Ur'da kendini geniş kapsamlı bir Pandesia istilasıyla karşı karşıya buluyor. Değerli şehri her yanda yerle bir edilirken, kaçmakla son bir kahramanca direniş göstermek arasında bir karar vermek zorunda. Bu esnada Alec kendini yeni bulduğu esrarlı arkadaşıyla birlikte, denizde, daha önce hiç gitmediği, yol arkadaşından bile daha gizemli bir yere doğru giderken buluyor. Sonunda ise gittiği yerde kaderinin, Escalon için son umudun yattığını öğreniyor. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle BİR KAHRAMANLIK OCAĞI, şövalyeler ve savaşçılar, krallar ve lortlar, onur ve mertlik, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların sürükleyici bir efsanesi. Bu bir aşk ve kırık kalpler, aldatma, ihtiras

ve ihanet hikâyesi. Bizi, sonsuza kadar bizimle yaşayacak bir dünyaya davet eden, her yaştan ve her cinsiyetten okuyucuları tatmin edebilecek, üst kalite bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER serisinin 5. Kitabı yakında yayında olacak. Felsefe Yüzüğü serisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Morgan Rice bir başka harika fantezi serisinin sözünü veriyor ve bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	11
BÖLÜM İKİ	14
BÖLÜM ÜÇ	18
BÖLÜM DÖRT	22
BÖLÜM BEŞ	24
BÖLÜM ALTI	25
BÖLÜM YEDİ	27
BÖLÜM SEKİZ	31
BÖLÜM DOKUZ	33
Конец ознакомительного фрагмента.	35

Morgan Rice

Bir Kahramanlık Ocağı

(Krallar ve Büyücüler—4.Kitap)

Morgan Rice

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Select Acclaim for Morgan Rice

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyi yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

--The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli

karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eKitap Eleştirmeni)*

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

- EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
- CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
- ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
- BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

- KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
- KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
- EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
- BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
- ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
- KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
- KILIÇ AYINI (7. Kitap)
- SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
- BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
- KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
- ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
- ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
- KRALIÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
- KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
- ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
- ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
- SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

- ARENA BİR (1. Kitap)
- ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

- DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

- SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

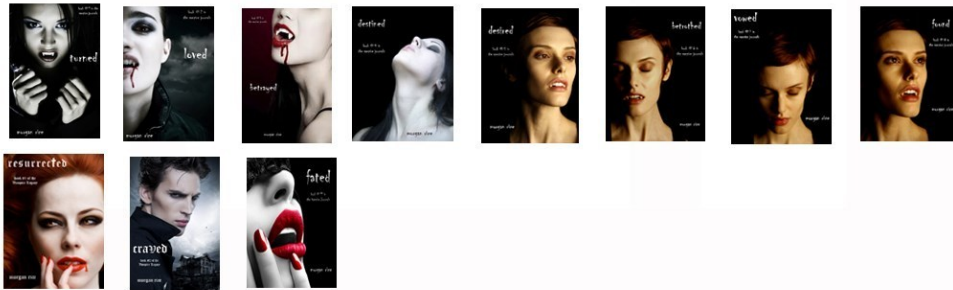
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Ücretsiz Kitap ister misiniz?

Morgan Rice’ın eposta listesine kaydolun ve 4 ücretsiz Kitap, 2 ücretsiz harita, 1 ücretsiz uygulama ve size özel hediyeleri alın! Kaydolmak için siteyi ziyaret edin: www.morganricebooks.com

Morgan Rice © 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu Kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları St. Nicke’e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

"Kahramanlık sayı çokluğundan üstündür."
Flavius Vegetius Renatus
(4. yüzyıl)

BÖLÜM BİR

Bir hücre kapısı çarpıldı ve Duncan, hiç açmamış olmayı dileyerek, gözlerini yavaşça açtı. Başını zonkluyordu, bir gözü kapanmıştı ve derin uykudan sıyrılıp kendine gelmekte zorlanıyordu. Sırtını soğuk, sert kayaya yasladığında, sağlam olan gözüne keskin bir acı saplandı. Kaya. Soğuk, nemli kayanın üzerinde yatıyordu. Doğrulmaya çalıştığında el ve ayak bileklerini kavrayan bir demir hissetti. Demir şangırdıyordu ve o anda bunların pranga olduğunu fark etti. Bir zindandaydı.

Bir tutsak!

Duncan karanlığın içinde yankılanan, uzaktan gelen çizme seslerini duyunca gözlerini biraz daha açtı. Kendini toparlamaya çalıştı. İçerisi karanlıktı. Taş duvarlar, uzakta alevleri kıpırdanan meşaleler ve görülemeyecek kadar yukarıdaki küçük bir pencereden sızan güneş ışığıyla aydınlatılmıştı. Solgun ışık sanki kilometrelerce ötedeki bir dünyadan geliyormuşçasına sade ve yalnız bir şekilde süzülüyordu. Uzaktan bir su damlama sesi duydu, çizme sesleri geliyordu ve hücrenin sınırlarını güçlkle seçebilir hale gelmişti. Hücre son derece büyüktü, duvarları kemerliydi ve karanlığın içinde kaybolan birçok noktası vardı.

Başkentte geçirdiği yıllardan sonra Duncan nerede olduğunu hemen anlamıştı: kraliyet zindanı. Burası kraliyetteki en azılı suçluları, en güçlü düşmanları, çürüyerek günlerini doldurmak veya idamlarını beklemek üzere gönderdikleri yerd. Duncan başkentte hizmet ettiği, kralın emrinde olduğu zamanlarda, birçoklarını bizzat kendisi buraya göndermişti. Çok iyi bildiği bir şey, buraya kapatılan tutsakların bir daha gün yüzü göremediğiydi.

Duncan kıpırdamaya çalışsa da çürümüş ve kanayan el ve ayak bileklerine batan prangalar izin vermiyordu. Fakat bunlar rahatsızlıklarının en azıydı. Tüm vücudu ağrıyor ve zonkluyordu. O kadar canı yanıyor ki, en çok neresinin ağrıdığını kestirmekte zorlanıyordu. Sanki vücuduna binlerce kez güzle vurulmuş, üzerinden bir atlı ordusu geçmiş gibi hissediyordu. Nefes almak acı veriyordu. Acıdan kurtulabilmek için başını salladı fakat hiçbir işe yaramadı.

Gözlerini kapatıp çatlamış dudaklarını yaladığında gözünün önünde aniden görüntüler belirdi. Pusu. Önceki gün mü gerçekleşmişti? Bir hafta önce mi? Artık hatırlayamıyordu. Sahte bir anlaşma sözüyle cezp olmuş, ihanete uğramış, etrafı sarılmıştı. Tarnis'e güvenmişti ve Tarnis de gözlerinin önünde öldürülmüştü.

Duncan adamlarının kendi emri üzerine silahları bırakışlarını, zapt edilmişlerini ve en kötüsü de oğullarının öldürülüşlerini hatırladı.

Acı içinde bağırarak tekrar tekrar başını salladı; nafile bir şekilde kafasının içindeki görüntüleri silmeye çalışıyordu. Başının ellerinin arasına alıp, dirseklerini dizlerine dayayıp oturdu ve düşünceler içinde inildi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti. Kavos kendisini uyarılmıştı fakat o saf bir şekilde iyimse davranmış, bu sefer farklı olacağını, soyluların güvenilebilir olacaklarını düşünmüş, uyarılmaya ihtiyacı olmadığını sanmıştı. Ve adamlarını doğrudan tuzağın ortasına, yılanların inine götürmüştü.

Duncan bütün bunlar nedeniyle kendinden, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok nefret etti. Tek pişmanlığı hala hayatta oluşu, orada oğullarıyla ve yüzüstü bıraktığı diğerleriyle birlikte ölmemiş oluşunaydı.

Ayak sesleri arttı ve Duncan gözlerini kısıp karanlığı taradı. Yavaş yavaş bir adamın silüeti belirdi. Güneş ışığı demetini kapatıyordu. Birkaç metre yakınına gelip duruncaya kadar yaklaştı. Adamın yüzü seçilebilir olduğunda Duncan adamı tanıyıp sarsıldı. Adam aristokrat kıyafetleri içinde kolayca tanınabilirdi. Yüzünde Duncan'la krallık için rekabet ederken ve babasına ihanet etmeye çalışırken takındığı ifadenin aynısı vardı. Enis. Tarnis'in oğlu.

Enis Duncan'ın önünde diz çöktü, yüzünde kendini beğenmiş, muzaffer bir gülümseme vardı. Kaypak ve boş gözlerle bakarken, kulağındaki uzun, dik yara izi seçilebiliyordu. Duncan tiksindiğini, intikam ateşiyle yandığını hissetti. Yumruklarını sıktı, oğlanın üstüne atılmak, onu

elleriyle parçalamak istiyordu. Oğullarının öldürülmesinin, adamlarının esir düşmesinin sorumlusu bu oğlandı. Prangalar bu oğlanı öldürmesiyle arasındaki tek engeldi.

“Ah şu demirler” dedi Enis gülümseyerek. “Tam burada önünde diz çökmüş duruyorum ve sen bana dokunamayacak kadar güçsüzsün.”

Duncan konuşabiliyor olmayı dileyerek oğlana baktı fakat cümle kurabilmek için hala çok bitkindi. Boğazı kurumuş, dudakları çatlamıştı ve enerjisini saklaması gerekiyordu. En son kaç gün önce su içtiğini, oraya atıldığından beri kaç gün geçtiğini merak etti. Bu çakal ise hiçbir şartta konuşulmaya değmezdi.

Enis oraya bir amaçla gelmişti; bir şey istediği çok açıktı. Duncan yanlış hayallere kapılacak değildi; bu oğlan her ne istiyorsa istesin, kendi idamının yaklaşıyor olduğunu biliyordu. Aslında bu da tam olarak istediği şeydi. Oğulları öldürülmüş, adamları esir alınmış haldeyken dünyada kendisini ilgilendiren hiçbir şey kalmamıştı. Suçluluğundan kaçışının başka yolu yoktu.

“Merak ediyorum” dedi Enis kendini beğenmiş ses tonuyla. “Nasıl bir his? Tanıdığın ve sevdiğin, sana güvenen herkese ihanet etmiş olmak nasıl hissettiriyor?”

Duncan içinde bir hiddet patlaması hissetti. Daha fazla sessiz kalamamıştı ve bir şekilde konuşacak gücü toplamıştı.

“Ben kimseye ihanet etmedim” dedi, sesi pürüzlü ve boğuktu.

“Öyle mi?” dedi Enis, bundan keyif aldığı belli oluyordu. “Sana güvenmişlerdi. Sen ise onları doğrudan pusunun içine çektin, teslim oldun. Ellerin kalan son şeyi aldın: onur ve gururlarını.”

Duncan her nefesinde hiddetleniyordu.

“Liderler güvenmez” diye devam etti. “Liderler şüphe duyar. Onların görevi, adamlarının adına şüpheli olmaktır. Komutanlar adamlarını savaştan korur fakat liderler adamlarını aldatmacadan korur. Sen bir lider değilsin. Sen hepsini yüzüstü bıraktın.”

Duncan derin bir nefes aldı. Bir parçası, her ne kadar bundan nefret ediyor olsa da, istemeden de olsa Enis’e hak veriyordu. Adamlarını yüzüstü bırakmıştı ve bu hayatında yaşadığı en berbat histi.

“Bunun için mi buraya geldin?” dedi sonunda Duncan. “Aldatmacanın keyfini çıkartmak için mi?”

Oğlan, çirkin, şeytani bir gülüşle sırttı.

“Sen artık benim konumsun” diye yanıtladı. “Ben yeni kralınım. İstedğim yere, istediğim sebeple, istediğim zaman gidebilirim, hatta hiçbir sebep olmadan da gidebilirim. Belki de burada, zindandan, perişan halde yatarken seni görmek hoşuma gidiyor.”

Duncan nefes aldı. Her nefeste canı yanıyor, öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. Bu oğlanı daha önce karşılaştığı herkesten çok daha kötü şekilde yaralamak istiyordu.

“Söylesene” dedi Duncan onu yaralamak isteyerek. “Kendi babanı öldürmek nasıl hissettirdi?” Enis’in ifadesi sertleşmişti.

“Senin darağacında öldürülüşün seyrederken alacağım keyfin yarısı kadar bile değildi” dedi.

“Öyleyse şimdi yap” dedi Duncan gerçekten isteyerek.

Enis gülümsedi ve sonra başını salladı.

“Senin için o kadar kolay olmayacak” dedi. “Önce acı çekişini izleyeceğim. Önce çok sevdiğin ülkeneye neler yapıldığını görmeni istiyorum. Oğulların öldü. Komutanların öldü. Anvin ve Durge ve Güney Geçit’teki tüm adamların öldü. Milyonlarca Pandesialı ülkemizi işgal etti.”

Oğlanın sözleri Duncan’ın kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Bir parçası bunların sadece bir numara olup olmadığını merak ederken, bir yandan da bunların doğru olduğunu hissediyordu. Her bir iddiayla yerin dibine daha da battığını hissediyordu.

“Tüm adamların esir alındı ve Ur denizden bombalanıyor. Gördüğün üzere, çok fena çuvalladın. Escalon daha önceki halinden çok daha beter durumda ve bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın.”

Duncan öfkeyle sarsıldı.

“Peki, sence” dedi Duncan “o büyük zalimin sana dönmesi ne kadar sürecek? Gerçekten Pandesia’nın gazabından kaçınabileceğini, ayrı tutulacağını mı sanıyorsun? Kral olmana izin verecekler mi sence? Babanın yönettiği gibi yönetmene izin verecekler mi?”

Enis kendinden emin bir şekilde genişçe gülümsedi.

“Ben vereceklerini *biliyorum*” dedi.

Daha sonra öne eğildi. O kadar yakındı ki, Duncan nefesinin kokusunu alabiliyordu.

“Gördüğün gibi onlara bir teklif sundum. Gücümü garanti altına alabilmek için, çok özel ve geri çeviremeyecekleri kadar iyi bir teklif sundum.”

Duncan bunun ne olduğunu sormaya cesaret edemiyordu fakat Enis genişçe gülümsedi ve eğildi.

“Kızın” diye fısıldadı.

Duncan’ın gözleri büyüdü.

“Gerçekten, onun nerede olduğunu benden saklayabileceğini mi düşündün?” dedi Enis. “Biz konuşurken Pandesialılar ona yaklaşıyor. Ve bu hediyem tahttaki yerimi garantileyecek.”

Duncan’ın prangaları şangırdadı, ses zindan duvarlarında yankılanıyordu. Duncan tüm gücüyle zincirlerden kurtulup saldırabilmek için çabalıyordu, taşıyabileceğinin ötesinde bir çaresizlik içindeydi.

“Buraya neden geldin?” diye sordu Duncan, çok daha yaşlı hissediyordu ve sesi kısılmıştı. “Benden ne istiyorsun?”

Enis sırttı. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra iç geçirdi.

“Babamın senden bir şey istemiş olduğuna inanıyorum” dedi yavaşça. “Seni çağırılmaz ve bu anlaşmayı yapmazdı fakat yine de yaptı. Sana Pandesialılara karşı büyük bir zafer vaat etti ve karşılığında da senden bir şey talep etti. Ama ne? Senden istediği neydi? Sakladığı sır neydi?”

Duncan kendinden emin bir şekilde baktı; artık umursamıyordu.

“Babanın benden bir dileği vardı” dedi, lafı sündürerek. “Onurlu ve kutsal bir şey. Yalnızca bana güvenebileceği bir şey; kendi oğluna bile değil! Şimdi nedenini anlıyorum.”

Enis alaycı bir şekilde gülümsedi, kızardı.

“Eğer adamlarım hiçbir şey uğruna değilse bile” diye devam etti Duncan “işte bu onur ve güven uğruna öldüler; hiçbir zaman kırmayacağım güven. Bu nedenle de sen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin.”

Enis’in ifadesi sertleşti. Duncan onun öfkelenişini gördüğüne memnundu.

“Babamın, sana ve tüm adamlarına ihanet eden adamın sırlarını yine de saklayacak mısın?”

“Bana ihanet eden *sendin*” diye düzeltti Duncan “baban değil. O hayatında bir hata yapmış iyi bir adamdı. Diğer taraftan sen bir hiçsin. Sen yalnızca babanın bir gölgesisin.”

Enis kaşlarını çattı. Yavaşça ayağa kalktı, öne eğilip Duncan’ın yanına tükürdü.

“Bana onun senden ne istediğini söyleyeceksin” diye ısrar etti. “Neyi veya kimi saklamaya çalışıyordu? Eğer söylersen ben de sana merhamet gösterip seni serbest bırakabilirim. Eğer söylemezsen seni darağacına kadar kendi ellerimle götürmekle kalmam, hayal edebileceğin en vahşi şekilde öldürülmeni de sağlarım. Seçim senin ve geri dönüşü yok. İyi düşün, Duncan.”

Enis gitmek üzere döndü fakat Duncan arkasından seslendi.

“Yanıtımı istersen hemen şimdi verebilirim” dedi.

Enis yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle döndü.

“Ölümü seçiyorum” dedi ve ilk kez gülümsemeyi başardı. “Sonuçta ölüm onurun yanında bir hiç kalır.”

BÖLÜM İKİ

Dierdre, demirci ocağında çalışmakta olduğu sırada, alnındaki teri silerken, büyük bir gürültüyle irkilerek doğruldu. Bu kolay ayırt edilebilir, kendisini geren, içerideki tüm örslere vuran çekiçlerin çıkardığı sesin üzerinde bir gürültüydü. İçeride çalışan tüm kadın ve erkekler de durmuş, ellerindeki bitmemiş silahları bırakmış, sorgular şekilde bakıyordu.

Ses tekrar duyuldu. Sanki rüzgârla taşınan bir gök gürültüsü sesi gibiydi, sanki dünyanın örtüsü yırtılıyormuş gibiydi.

Sonta tekrar oldu.

Nihayet Dierdre ne olduğunu anladı: demir çanlar. Çanlar çalmıyor, tekrar tekrar hre çalmışlarında yüreğine dehşet saçıyor, tüm şehirde yankılanıyordu. Bunlar tehlikenin habercisi olan uyarı çanlarıydı. Savaş çanları!

Tüm Ur halkı tezgâhlarından fırladı ve ne olduğunu görmek için acele ederek ocağın dışına koştu. Dierdre en öndeydi, yanında diğer kızlar, Marco ve arkadaşları vardı. Meraklı halkla dolu sokağa fırladılar. Herkes daha iyi bir görüş elde edebilmek için kanallara doğru akın ediyordu. Dierdre merak içinde etrafına bakıp, çanların haber verdiği, şehrini saran gemileri, askerleri görmeyi bekledi fakat görememişti.

Kafası karışmış bir şekilde, daha iyi bir görüş sağlayabilmek için, Acılar'ın kıyısına yerleştirilmiş gözetleme kulesine doğru gitti.

“Dierdre!”

Arkasında dönüp baktığında babasının ve adamlarının da denizi daha iyi görebilmek için gözetleme kulesine doğru aceleyle koştuklarını gördü. Dört kule de çılgın gibi çalışıyordu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Sanki ölümün bizzat kendisi şehre yaklaşıyor gibiydi.

Dierdre kendisine yetişen babasının yanında koşmaya devam etti, sokakları dönerek, denizin kıyısındaki şehir surlarının tepesine varana kadar taş merdivenleri tımandılar. Dierdre babasının yanında durdu ve önündeki manzara karşısında donakaldı.

Sanki en kötü kâbusu gerçek olmuş gibiydi. Önünde, tüm hayatı boyunca hiç görmemiş olmayı dileyeceği bir manzara vardı. Denizin üzeri ufka varıncaya kadar simsiyahtı. Siyah Pandesia gemileri, birbirlerine o kadar yakınlardı ki denizin üzerini kaplamışlardı, sanki tüm dünyayı kaplamış gibi görünüyorlardı. Daha da kötüsü, hepsi tek bir kuvvet halinde şehrine doğru saldırıya geçmişti.

Dierdre donup kalmış bir halde yaklaşan ölüme bakıyordu. Bu boyutta bir donanmaya karşı kendilerini savunmalarının hiçbir yolu yoktu; ne zayıf zincirleri ne de kılıçlarıyla... İlk gemi kanallara ulaştığında belki onları darboğaza alabilir, biraz yavaşlatabilirlerdi. Belki yüzlerce ve hatta binlerce askeri de öldürebilirlerdi.

Fakat önünde gördüğü milyonlara karşı şansları yoktu.

Dierdre dönüp babasına ve askerlerine baktığında kalbi kırıldı; hepsinin yüzünde sessiz bir panik havası seçilebiliyordu. Babası askerlerine karşı cesur bir ifade takınmış olsa da Dierdre babasını tanıyordu. Babasının gözlerindeki tevekkülü, gözlerinin içindeki ışığın söndüğünü görebiliyordu. Oradaki herkes açıkça, harika kadim şehirlerinin sınırında, gözlerini kendi ölümlerine dikmiş bakıyordu.

Yanında duran Marco ve arkadaşları da dehşete kapılmış bir şekilde bakıyorlardı fakat hepsi de metin bir şekilde duruyordu. Dierdre, hiçbirinin dönüp kaçmıyor oluşunu takdir etmişti. İnsan denizi arasında Alec'in yüzünü aradı fakat hiçbir yerde göremeyip kafası karıştı. Onun nereye gitmiş olabileceğini merak ediyordu. Kaçmış olamaz herhalde, diye düşünüyordu.

Dierdre pozisyonunu koruyarak kılıcını sıkıca kavradı. Ölümün onlar için geleceğini biliyordu fakat bu kadar acele edeceğini tahmin etmemişti. Yine de herhangi birinden kaçmayı artık bırakmıştı.

Babası ona dönüp telaş içinde omuzlarını kavradı.

“Şehri derhal terk etmelisin” dedi.

Dierdre babasının gözlerindeki babacan sevgiyi gördü ve bu içine dokundu.

“Adamlarım sana eşlik edecek” diye ekledi. “Seni buradan uzaklaştırabilirler. Şimdi git! Ve beni unutma!”

Dierdre babasının ona ne kadar büyük bir sevgiyle bakmakta olduğunu görüp gözüne dolan yaş sildi. Başını salladı ve babasının ellerini omuzlarından indirdi.

“Hayır baba” dedi. “Burası benim şehrim ve öleceksem senin—“

Sözlerini bitiremeden korkunç bir patlama havayı yardı. Dierdre önce bunun da bir çan sesi olduğunu sandı fakat daha sonra bunun ne olduğunu anladı—top atışı! Yalnızca tek bir top da değil; yüzlercesi!

Sadece şok dalgası bile Dierdre'nin dengesini bozmuştu. Atmosferi öylesine büyük bir güçle yarıyordu ki Dierdre kulakları parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Daha sonra top güllerinin tiz ışıltı duyuldu ve Dierdre denize baktığında, yüzlerce top güllerinin, gökyüzünde demir kazanlar gibi, yüksek bir yay çizerek, doğrudan sevgili şehrine gelmekte olduğunu görüp paniğe kapıldı.

Hemen ardından, bir öncekinden çok daha beter bir ses duyuldu. Demirin taşı parçalama sesi. Patlamalar birbiri ardına gelirken hava gümbürtüyle dolmuştu. Dierdre, Ur'un harika binaları, mimari baş yapıtları, binlerce yıla dayanmış anıtları yok edilirken tökezledi ve yere düştü. Tüm o taş binalar, üç metre kalınlığındaki kiliseler, gözetleme kuleleri, surlar ve siperler, ona dehşet veren bir şekilde, her bir top güllesi ile parçalanıyordu. Binalar gözlerinin önünde yerle bir oluyordu.

Binalar birbiri arında yere serilirken bir moloz yığını oluştu.

Olanları izlemek can yakıcıydı. Dierdre yere düşerken, otuz metre yüksekliğindeki taş bir kulenin yana devrildiğini gördü. Kule duvarı aşağıdaki yüzlerce insanın üzerine devrilirken ve insanlar dehşet içinde bakıp çılgık atarken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Daha sonra bir patlama daha oldu.

Sonra bir daha.

Ve bir daha!

Her yanda birçok bina daha patladı ve devrildi. Binlerce insan yıkılan binaların, dev kaya parçaları ve molozun altında anında ezildi. Binalar birbiri üzerine devrilip, yere çarptığında parçalanırken, kaya parçaları sanki çakıl taşları gibi şehirde yuvarlanıyordu. Ve top gülleri gelmeye, bir değerli bina ardına diğerini parçalamaya ve bu görkemli şehri bir moloz yığına döndürmeye devam ediyordu.

Dierdre nihayer yeniden ayağa kalktı. Etrafına bakarken başı dönüyor, kulakları uğulduyordu. Toz bulutlarının arasından şehrin cesetlerle dolduğunu, kan gölüne döndüğünü gördü. Sanki şehir bir anda yeryüzünden silinmiş gibiydi. Denize doğru baktığında daha binlerce geminin saldırmak için beklediğini gördü ve yaptıkları tüm planın sadece kötü bir şaka olduğunu anladı. Ur çoktan yok edilmişti ve gemiler kıyıya yaklaşmamıştı bile! Şimdi tüm o silahlar, o zincirler ve sivri demirler ne işe yarardı?

Dierdre bir inilti duydu ve sesin geldiği yere dönünce, babasının bir adamının, bir zamanlar çok sevdiği, cesur bir adamın, yalnızca birkaç metre ötesinde, ölmek üzere olduğunu gördü. Adam, Dierdre tökezleyip yere düşmemiş olsa kendi üzerine düşmüş olacak bir kaya parçası tarafından ezilmişti. Adama yardım etmeye giderken gökyüzü yeni bir top güllesi saldırısının kükreme sesiyle yırtıldı.

Ve sonra tekrar!

Ardından ısıksesi, daha fazla patlama, daha fazla yıkılan bina... Moloz yığını yükseliyor, daha çok insan ölüyordu. Dierdre bir kez daha yere devrildi ve büyük bir kaya parçası, onu kıl payı iskalayarak yanına düştü.

Daha sonra atış sesleri kesildi ve Dierdre ayağa kalktı. Denizle arasında artık bir moloz yığını vardı fakat Dierdre Pandesia askerlerinin artık yaklaşmış olduğunu hissedebiliyordu. Kıyıya çıkmış olmalıydılar ve bu nedenle de top atışı kesilmişti. Havada devasa bir toz bulutu asılı kalmıştı ve ürkütücü sessizli içinde duyulan sadece etrafta ölmekte olanların iniltileriydi. Dierdre yakınlarındaki

Marco'ya baktı. Delikanlı ıstırap içinde çığlık atıyor ve arkadaşlarından birinin bedenini çekmeye çalışıyordu. Dierdre yere baktığında delikanlının çoktan ölmüş olduğunu gördü. Bir zamanlar bir tapınağın duvarı olan dev bir kayanın altında ezilmişti.

Diğer kızları hatırlayıp etrafında döndü ve birçoğunun ezilerek ölmüş olduğunu görüp yıkıldı. Yalnızca üç kız kurtulmuş, nafile bir şekilde diğerlerini kurtarmaya çalışıyordu.

O sırada kıyıda, Ur'a doğru, yaya olarak saldırıya geçen Pandesia askerlerinin bağrıları duyuldu. Dierdre babasının teklifini düşündü; babasının adamları hala onu oradan hızla uzaklaştırabilirdi. Orada kalmanın mutlak ölümü anlamına geldiğini biliyordu fakat onun da istediği buydu. Arkasını dönüp kaçmayacaktı.

Hemen yanında babası, alnında bir yarayla, molozların arasında ayağa kalkıp kılıcını çekti ve adamlarına, bir moloz yığını için savaşmak üzere, korkusuzca önderlik etti. Dierdre, babasının düşmanla karşılaşmak için acele ettiğini görüp gururlandı. Bu artık adam adama yapılan bir savaş olacaktı ve babasının arkasında yüzlerce adam toplanmış, hepsi de korkusuzca ileri atılmıştı. Bu görüntü Dierdre'nin gururla dolmasına neden olmuştu.

Kendisi de savaşta üstüne düşeni yapmak üzere kılıcını çekip, önündeki dev kayaların üzerine tırmanarak adamların peşine takıldı. Tepeye ulaştığında durdu. Gördükleri onu şoke etmişti. Kıyıyı dolduran, sarı mavi zırhları içindeki binlerce Pandesia askeri moloz yığınlarına doğru saldırıya geçmişti. Bu adamlar, sayıları yalnızca birkaç yüz olan, ellerinde kaba silahlar bulunan ve daha şimdiden yaralı olan babasının askerlerine kıyasla, iyi eğitilmiş, iyi donanımlı ve dinlenmiş adamlardı.

Bunun tam bir katliam olacağını biliyordu.

Fakat babası geri dönmedi. Dierdre babasıyla daha önce hiç, o andaki kadar çok gururlanmamıştı. Bunun kesin bir ölüm demek olduğunu bile bile orada gururla duruyordu ve düşmanla karşılaşmak için acele eden adamları etrafında toplanmıştı. Bu Dierdre için kahramanlığın vücut bulmuş haliydi.

Babası durduğu yerde, saldırıya geçmeden önce dönüp Dierdre'ye çok büyük bir sevgi ifadesiyle baktı. Gözlerinde, sanki kızını bir daha göremeyeceğini biliyormuşçasına bir veda ifadesi vardı. Dierdre'nin kafası karışmıştı. Kılıcı elindeydi ve babasıyla birlikte saldırıya geçmeye hazırdı. Babası neden ona şimdi veda ediyor olabilirdi?

Aniden güçlü ellerin kendisini arkasından yakaladığını ve geriye doğru çekmeye başladığını hissetti. Dönüp baktığında babasının en güvendiği iki komutanının kendisini çekmekte olduklarını gördü. Bir grup asker daha sağ kalan üç kızı, Marco ve arkadaşlarını yakalamış götürüyordu. Dierdre direndi ve itiraz etti fakat bir işe yaramamıştı.

“Bırakın gideyim!” diye bağırdı.

Adamlar itirazlarını görmezden geldi ve onu sürüklemeye devam etti. Babasının emriyle hareket ettikleri açıktı. Babası büyük bir savaş çıığı atarak adamlarına moloz yığınının diğer tarafına doğru saldırıda liderlik ederken babasını son bir kez gördü.

“Baba!” diye bağırdı.

İçinin parçalandığını hissetti. Sevdiği babasına daha yeni tekrar hayranlık duymaya başlamışken babası ondan alınıyordu. Umutsuz bir şekilde babasının yanında olmak istiyordu fakat o çoktan gitmişti.

Dierdre kendini bir teknede buldu ve adamlar hiç vakit kaybetmeden, kanalda kürek çekerek denizden uzaklaşmaya başladılar. Tekne kanalların arasında dönerek gidiyor, duvarlardan birinin bir yanındaki gizli bir açıklığa doğru ilerliyordu. Önlerinde alçak bir taş kemer vardı ve Dierdre o an nereye gittiklerini anladı: yeraltı nehri. Bu, duvarın diğer tarafındaki coşkun bir akıntıydı ve onları şehirden hızla uzaklaştırabilirdi. Şehirden kilometrelerce uzakta, kırsal alanda bir yere sağ ve salim olarak ulaşabilirdi.

Kızlar ne yapmaları gerektiğini sorar gibi dönüp ona baktı. Dierdre anında bir karar verdi. Plana uyuyormuş gibi davrandı ve böylece hepsi yola çıkacaktı. Herkesin oradan kaçmasını, oradan kurtulmasını istiyordu.

Dierdre son ana kadar bekledi ve tekne kemere girmeden hemen önce tekneden kanal sularına atladı. Marco onu şaşkırtan bir şekilde ne yaptığını fark etmiş ve ona katılmıştı. Artık kanalın içinde sadece ikisi kalmıştı.

“Dierdre!” diye bağırdı babasının adamları.

Dönüp onu yakalamaya çalıştılar fakat çok geç kalmışlardı. Dierdre'nin zamanlaması mükemmeldi ve diğerleri akıntının şiddetine kapılmıştı, tekne akıntıda sürüklenmişti.

Dierdre ve Marco dönüp hızla terk edilmiş bir tekneye doğru yüzüp tekneye çıktı. Teknenin içinde, üzerlerinden sular damlayarak oturup birbirlerine bakarlarken, ikisi de soluk soluğa ve tükenmişti.

Dierdre dönüp geldikleri yere baktı. Ur'un kalbi, babasının yanından ayrıldığı yer! Gitmeleri gereken yer de orasıydı, bu kendi ölümü anlamına gelse bile!

BÖLÜM ÜÇ

Merk, Ur Kulesi'nin tepesindeki gizli odanın girişinde duruyordu. Hain Pult ölü bir şekilde ayaklarının dibinde yatıyordu. Gözlerini parıltıyan ışığa dikti. Kapı ardına kadar açıldı ve gördüğüne inanamıyordu.

Orası, en iyi korunan katta, Ateş Kılıcı'nı barındırmak ve korumak üzere tasarlanmış biricik gizli odaydı. Kapısına kılıç sembolü işlenmiş olan odanın duvarlarında da aynı kılıç sembolü bulunuyordu. O hainin, kraliyetin en değerli hazinesini çalmak istediği oda yalnız ve yalnız burasıydı. Eğer Merk onu yakalamamış ve öldürmemiş olsa, kim bilir kılıç şimdi nerede olurdu?

Merk, pürüzsüz duvarları olan, dairesel odaya, parlak ışığa bakarken merkezde, üzerinde yanan bir meşale, altında çelik bir kafes olan altın bir platform görmeye başladı. Platformun Kılıç'ı tutması için yapıldığı belli oluyordu. Fakat platforma bakarken gördüğüne bir anlam veremiyordu.

Kafes boştu.

Anlamaya çalışarak gözlerini kırptı. Hırsız Kılıç'ı çoktan çalmış mıydı? Hayır, adam ayaklarının dibinde ölü bir şekilde yatıyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Bu kule, Ur Kulesi bir sahte hedefti. Hepsisi, oda, kule, her şey sahteydi. Ateş Kılıcı orada bulunmuyordu. Hiç orada olmamıştı.

Öyleyse nerede olabilirdi?

Merk dehşet içinde durdu, kıpırdayamayacak kadar donakalmıştı. Ateş Kılıcı hakkındaki tüm o efsaneleri düşündü. İki kuleden bahsedildiğini hatırladı. Biri kraliyetin kuzeybatı ucundaki Ur Kulesi ve diğeri de güneydoğudaki Kos Kulesi, her biri kraliyetin karşılıklı uçlarına yerleştirilmiş, ikisi birbirini dengeleyen kuleler. Kulelerden yalnızca birinde Kılıç'ın bulunduğunu biliyordu ve Merk her zaman *bu* kulenin, Ur Kulesi olduğunu varsaymıştı. Kraliyette herkes, bu kuleye doğru yola çıkan herkes de öyle varsayıyor, efsanelerin bizzat kendileri de Ur'a işaret ediyordu. Sonuçta Ur anakarada, başkente yakın, muhteşem ve kadim şehrin yanındaydı; buna karşın Kos Şeytan Parmağı'nın ucunda, hiçbir özelliği olmayan uzak bir noktada, her şeyden uzaktaydı.

Kılıç Kos'ta olmalıydı.

Merk şoke olmuş bir halde dururken, kafasında yavaş yavaş bir düşünce oluşmaya başladı; kraliyette Kılıç'ın gerçek konumunu bilen tek kişi kendisiydi. Merk Ur Kulesi'nin ne gibi sırlar, ne gibi hazineler barındırdığını bilmiyordu, tabii varsa; fakat bildiği bir gerçek varsa o da Ateş Kılıcı'nın orada olmadığıydı. İçinin boşaldığını hissetti. Öğrenmemesi gereken bir şeyi öğrenmişti; kendisi ve diğer askerler bir hiçliği koruyordu. Bu, Gözcüler'in, elbette ki moralinin bozulmaması için, sahip olmaması gereken bir bilgiydi. Sonuçta kim boş bir kuleyi savunmak isterdi ki?

Artık gerçeği bilen Merk oradan kaçmak, Kos'a ulaşmak ve Kılıç'ı korumak için dayanılmaz bir arzu duymaya başlamıştı. Sonuçta neden orada kalıp boş duvarları koruyacaktı ki?

Merk basit bir adamdı, bilmecelerden her şeyin ötesinde nefret ederdi ve bütün bunlar ona dev bir baş ağrısı vermiş, sahip olduğu cevaplardan çok daha fazla sorunun oluşmasına sebep olmuştu. Merk bunu başka kimin biliyor olabileceğini merak etti. Gözcüler mi? Bazılarının bildiği kesindi. Eğer öyleyse, nasıl olup da tüm gün bir aldatmacayı koruyacak disipline sahip olabiliyorlardı? Eğitimlerinin bir parçası da bu muydu? Veya kutsal görevlerinin?

Şimdi artık kendisi de bildiğine göre ne yapması gerekiyordu? Bir başkasına kesinlikle söyleyemezdi. Bu onların moralini bozabilirdi. Ona inanmayabilirler, Kılıç'ı çaldığını düşünebilirlerdi.

Ve o cesetle, o hainle ne yapmalıydı? Ve eğer bu hain Kılıç'ı çalmaya kalkıştıysa, başkaları da var mıydı? Tek başına mı çalışıyordu? Hem neden çalmak istemişti? Onu nereye götürecekti?

Olduğu yerde neler olduğunu çözmeye çalışarak dururken, başının yalnızca yarım metre kadar üstünden, sanki aynı odadaymışçasına yüksek sesle çalan çan sesleriyle tüyleri diken diken oldu. Öyle ani, öyle acil çalmıştı ki, çan seslerinin nereden geldiğini anlayamamıştı; fakat sonradan başının

yarım metre kadar üzerinde, çatının tepesindeki çan kulesini fark etti. Oda çanların aralıksız sesleriyle sarsılıyor, düzgün düşünmesini engelliyordu. Sonuçta bu aciliyet bunların savaş çanları olduğunu işaret ediyordu.

Aniden kulenin her yanında bir hareketlilik oluştu. Merk uzaktan gelen kargaşa sesini duyabiliyordu, herkes toplanıyor gibiydi. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu; içinde bulunduğu ikileme daha sonra tekrar dönebilirdi.

Merk cesedi yoldan çekti, kapıyı sertçe kapattı ve odadan koşarak çıktı. Koridora koştu ve düzinelerce asker, ellerinde kılıçlarla merdivene koştuğunu gördü. İlk başta adamların kendisi için geldiğini düşündü fakat sonra çok daha fazla adamın yukarı doğru geldiğini gördü ve hepsinin çatıya çıkmakta olduğunu anladı.

Merk de onlara katıldı ve merdivenlerden koşarak, çanların sağır edici sesi arasında çatıya fırladı. Hızla kulenin kenarına gidip etrafa baktı ve aynı anda donakaldı. Acılar Denizi'nin simsiyah olduğunu, uzaktaki Ur şehrine doğru yaklaşmakta olan milyonlarca gemiyle dolu olduğunu görünce kalbi duracak gibi oldu. Fakat donanma Ur Kulesi'ne doğru geliyormuş gibi görünmüyordu, kule şehirden bir günlük mesafedeydi ve dolayısıyla henüz kule için acil bir durum yoktu. Merk çanların neden bu kadar erken çaldığını merak etti.

Fakat sonra askerlerin tam ters yöne döndüklerini fark etti. Kendisi de o yöne döndüğünde ormandan fırlayan bir grup trol olduğunu gördü. Arkalarından daha fazla trol onları takip ediyordu.

Ve daha fazlası...

Daha sonra bir gümbürtü oldu, ardından bir kükreme duyuldu ve aniden yüzlerce trol, çığlık atarak, gözlerini kan bürümüş halde saldırıya geçmiş, baltalı kargıları havada ormandan fırlamıştı. Liderleri olan trol, iki tane baltalı kargı taşıyan, Vesuvius olarak bilinen, biçimsiz yaratık en öndeydi ve yüzü kanla kaplıydı. Hepsi birden kuleye yaklaşıyordu.

Merk bunun sıradan bir trol saldırısı olmadığını derhal anlamıştı. Sanki tüm Marda ulusu saldırıya geçmiş gibiydi. Ateş Duvarları'nı nasıl olup da geçebilmişlerdi? Oraya Kılıç için gelmiş oldukları anlaşılabilirdi, Ateş Duvarları'nı söndürmek istiyorlardı. Kılıç'ın orada olmadığını bilen Merk, ironik diye düşündü.

Merk, kulenin bu denli bir şiddetli bir saldırıya dayanamayacağını fark etti. Her şey bitmişti.

Merk içinde bir korku hissetti. Etrafları sarılırken kendini hayatının son çarpışması için yüreklendirdi. Her yandaki savaşçılar, panik içinde aşağı bakarken, kılıçlarını çekti.

“ASKERLER!” diye bağırdı Merk'in komutanı Vicor. “YERLERİNİZİ ALIN!”

Savaşçılar mazgallı siperlerde yerlerini alırken Merk de hemen onlara katılıp, uca koştu ve etrafındaki herkes gibi bir ok ve sadak alıp, nişan alıp ok atmaya başladı.

Merk oklarından birinin bir trolün göğsünü delişini görünce memnun olmuştu fakat trol, okun ucu sırtından çıkmış olduğu halde koşmaya devam ederek onu şaşırtmıştı. Merk ona bir ok daha fırlatıp bu kez boynundan vurdu fakat trol koşmaya devam ederek onu şoke etti. Üçüncü bir ok fırlatıp trolü kafasından vurdu ve bu kez trol yere devrildi.

Merk bu trollerin sıradan düşmanlar olmadığını ve herhangi bir insan gibi kolayca devrilmeyeceklerini fark etti. Durumları hiç iç açıcı görünmüyordu. Yine de üst üste ok fırlatıp elinden geldiğince çok trolü indirdi. Her yanda asker yoldaşları okları yağmur gibi yağdırıyor, gökyüzünü siyaha boyuyor, trolleri tökezletip yere deviriyor ve diğerlerinin yolunu tikiyordu.

Fakat çok sayıda trol geçmeyi başarmıştı ve kısa süre sonra taş duvarlara ulaştılar. Baltalı kargılarını kaldırıp, altın kapılara indirmeye başladılar, kapıyı devirmeye çalışıyorlardı. Merk ayaklarının altındaki, onu geren titreşimi hissedebiliyordu.

Trol ulusu durmaksızın kapılara vururken metal şakırtıları havayı doldurdu. Merk kapıların dayanmakta olduğunu görünce bir şekilde rahatladı. Yüzlerce trol kapılara vuruyor olsa da, kapılar, sanki sihirliymiş gibi ne eğilmiş ne de çatlamıştı.

“KAYALAR!” diye bağırdı Vicor.

Merk askerlerin, kenara dizilmiş kaya yığınlarına doğru koştuğunu gördü ve askerler bir tanesine uzanıp kaldırıırken o da onlara katıldı. Hep birlikte, Merk ve on diğer asker bir tanesini kaldırmayı ve kulenin üstüne doğru itmeyi başardı. Merk kasıldı ve harcadığı çaba nedeniyle homurdandı. Tüm gücüyle kayayı itiyordu ve sonunda büyük bir bağrıyla kayayı aşağı itmeyi başardılar.

Merk diğerleriyle birlikte eğilip havada uğuldayan kayanın düşüşünü seyretti.

Troller yukarı baktı fakat geç kalmışlardı. Kaya bir grup trolü yere yapıştırıp dümdüz etti ve duvarın hemen yanında bir çukur oluşturdu. Askerler kayaları kulenin her yanından aşağı itip, yüzlerce trolü öldürürken Merk de onlara yardım etti. Yeryüzü patlamalarla sarsılıyordu.

Fakat troller gelmeye devam ediyordu. Sonsuz bir trol akını ormandan fırlıyordu. Merk kayalarının bittiğini gördü ve okları da tükenmişti fakat troller hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Merk aniden kulağının dibinden vızıldayarak geçen bir şey fark etti ve dönüp baktığında bunun bir mızrak olduğunu gördü. Aşağı baktığında trollerin mızrakları hazırlayıp siperlere doğru fırlattığını görünce afalladı. Çok şaşırılmıştı; trollerin o kadar uzağa mızrak fırlatabilecek güce sahip oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Trollere liderlik eden Vesuvius, altın bir mızrağı kaldırıp dümdüz fırlattı ve Merk mızrağın kulenin tepesine ulaşmış olduğunu şok içinde izledi. Merk eğilince mızrak kendisini ıskalamıştı. Bir inleme duydu ve dönüp baktığında bazı yoldaşlarının o kadar şanslı olmadığını gördü. Birçok asker mızraklarla vurulmuş, sırtüstü yatıyor, ağızlarından kan geliyordu.

Daha rahatsız edici olan ise, bir gümbürtü olmuş, ormanın içinden aniden, tahta tekerlekli bir taşıyıcının içinde getirilen, demir bir koçbaşı çıkmıştı. Vesuvius tarafından yönlendirilen ve doğrudan kapılara doğru savrulan koçbaşı gelirken troller ona yol açtı.

“MIZRAKLAR!” diye bağırdı Vicor.

Merk diğerleriyle birlikte mızrak yığınına koştu. Eline bir mızrak alırken bunun son savunma hattı olduğunu biliyordu. Merk bunları son bir savunma hattı olarak, troller kuleye ulaşmaya kadar saklayacaklarını düşünmüştü fakat görünüşe göre umutsuz durumlardı. Merk mızrağı kavrayıp, Vesuvius’a nişan aldı ve fırlattı.

Fakat Vesuvius görüldüğünden daha hızlıydı ve son anda kenara çekildi. Merk’in mızrağı onun yerine başka bir trolü uyluğundan vurdu ve onu devirip koçbaşının ilerleyişini yavaşlattı. Diğer askerler de trollere mızrak fırlatıp, koçbaşını iten trolleri öldürdü ve koçbaşının ilerleyişini durdurdu.

Fakat o troller ölür ölmez yüzlercesi daha ağaçların arasından fırlayıp onların yerini aldı. Kısa süre sonra koçbaşı tekrar harekete geçmişti. Çok fazla sayıda trol vardı ve gözden çıkarılabiliyorlardı. İnsanlar bu şekilde savaşıyorlardı. Bu bir canavar ulusuydu.

Merk bir mızrak daha fırlatmak üzere uzandığına hiç kalmamış olduğunu görüp yıkıldı. O sırada koçbaşı kapılara ulaştı. Birçok trol oluşan çukurların üzerine tahta parçaları yerleştirip bir köprü oluşturuyordu.

“İLERİ!” diye bağırdı aşağıdan Vesuvius. Sesi pes ve pürüzlüydü.

Bir grup trol ileri atıldı ve koçbaşını öne doğru savurdu. Bir süre sonra koçbaşı kapıya öyle bir kuvvetle vurdu ki Merk titreşimi bulunduğu yerden hissetti. Titreşim ayak bileklerinden ilerleyip kemiklerine kadar işledi.

Daha sonra tekrar vuruş oldu ve üst üste vuruşlar tekrarlanmaya devam etti. Darbeler kuleyi sarsıyor, Merk’in ve diğerlerinin tökezlemesine sebep oluyordu. Bir Gözcü yoldaşının üzerine, elleri ve dizlerinin üstüne düştü ve adamın çoktan ölmüş olduğunu fark etti.

Merk bir vızıldama duydu, bir rüzgâr ve sıcaklık dalgası hissetti. Başını kaldırıp baktığında gördüğünü tam olarak kavrayamadı; başının üzerinden bir alev topu geçmişti. Alev topları kulenin tepesine inerken her yanda patlamalar olmaya başladı. Merk gözlerini kısıp aşağı baktığında düzinelerce mancınığın kulenin tepesini hedef almış bir şekilde ateşlenmekte olduğunu gördü. Her yanda arkadaşları ölüyordu.

Bir başka alev topu Merk'in yakınına indi ve hemen yanındaki, sevmeye başlamış olduğu iki Gözcüyü öldürdü. Alevler yayılmaya başladığında Merk alevleri sırtında hissedebiliyordu. Merk etrafına bakındı ve hemen herkesin ölmüş olduğunu gördü. Artık yukarıda, durup ölmeyi beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığını düşündü.

Merk ya şimdi ya da asla, diye düşündü. Bir kulenin tepesinde toplanmış, ölmeyi bekleyerek gitmeyecekti. Aşağı cesurca inip, korkusuzca düşmanla karşılaşacak, elinde hançerle yüz yüze çarpışacak ve elinden geldiği kadar çok yarattığı öldürecekti.

Merk yüksek sesle bağırdı, kuleye sabitlenmiş bir halata uzandı ve aşağı atladı. Son sürat, aşağıdaki trol ulusunun üzerine doğru inerken kaderiyle kucaklaşmaya hazırды.

BÖLÜM DÖRT

Kyra gökyüzüne, üzerinde hareket halindeki dünyaya bakarken gözlerini kırptı. Hayatında gördüğü en güzel gökyüzüydü, mosmor bir fon önünde yumuşak beyaz bulutlar geziniyor, güneş ışığı süzülerek yere iniyordu. Hareket etmekte olduğunu hissetti ve her tarafından gelen yumuşak bir su sapırtısı duydu. Daha önce kendini hiç bu kadar derin bir huzur içinde hissetmemişti.

Sırtüstü yatan Kyra etrafına bakındı ve dev bir denizin ortasında, herhangi bir kıyıdan uzakta, ahşap bir teknenin içinde süzülmekte olduğunu gördü. Dev dalgalar teknesini nazikçe bir aşağı bir yukarı oynatıyordu. Kendini ufka, bir başka dünyaya, bir başka hayata sürükleniyormuş gibi hissetti. Huzurun olduğu bir yere doğru! Hayatında ilk defa dünyayı umursamıyordu; evren tarafından sarmalanmış gibi hissediyordu, sanki nihayet gardını indirebilirmiş, tüm zararlardan korunuyormuş gibiydi.

Kyra teknede başka birinin daha varlığını hissetti ve doğrulup baktığında teknede oturmakta olan bir kadın görüp sarsıldı. Işıklar içinde duran, beyaz bir cüppe giyen kadınının altın sarısı saçları, sarsıcı mavi gözleri vardı. Kyra'nın hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Kyra bu kadının annesi olduğundan son derece emin hissettiği anda şoke oldu.

“Kyra, bir tanem” dedi kadın.

Kadın Kyra'ya gülümsedi. Bu öyle bir gülümseme ki Kyra'nın ruhuna dokunmuştu ve Kyra kadına bakarken öncekinden çok daha derin bir huzur hissetti. Kadının sesi içinde titreşmiş, dünyanın huzur içinde olduğunu hissetmesini sağlamıştı.

“Anne” dedi Kyra.

Annesi, neredeyse saydam olan elini kaldırdı ve Kyra uzanıp annesinin elini tuttu. Teninin hissi heyecanlandırıcıydı ve Kyra annesinin elini tuttuğu sırada ruhunun bir parçasının da onarıldığını hissediyordu.

“Seni izliyordum” dedi annesi. “Ve seninle gurur duyuyorum. Tahmin edebileceğinden bile fazla!”

Kyra odaklanmaya çalıştı fakat annesinin sarılışının sıcaklığını hissederken, sanki o dünyayı terk ediyormuş gibi de hissediyordu.

“Ben ölüyor muyum anne?”

Annesi parlayan gözlerle ona baktı ve elini daha sıkı tuttu.

“Zamanın geldi Kyra” dedi annesi. “Ve fakat cesaretin kaderini değiştirdi. Cesaretin ve benim sevgim.”

Kyra kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı.

“Artık birlikte olmayacak mıyız?”

Annesi ona gülümsedi ve Kyra annesinin yavaşça kendini bıraktığını, uzaklaştığını hissetti. Kyra annesinin her an gidebileceğini ve sonsuza kadar gelmeyeceğini hissetmiş gibi bir korkuya kapıldı. Kyra annesine tutunmaya çalıştı fakat annesi elini çekti ve onun yerine avcunu Kyra'nın karnına yerleştirdi. Kyra yoğun bir sıcaklık ve içinden geçerek onu iyileştiren bir sevgi hissetti. Yavaşça iyileşmekte olduğunu hissetti.

“Ölmene izin vermeyeceğim” dedi annesi. “Sana olan sevgim kaderden daha güçlü.”

Aniden annesi yok oldu.

Az önce annesinin durduğu yerde şimdi çok güzel bir delikanlı durmuş, uzun, düz saçları, büyüleyici, parlak gri gözleriyle ona bakıyordu. Kyra delikanlının gözlerindeki sevgiyi hissedebiliyordu.

“Ben de ölmene izin vermeyeceğim Kyra” dedi yankılı bir sesle.

Delikanlı eğilip avcunu Kyra'nın karnına, daha önce annesinin koyduğu yere yerleştirdi ve Kyra öncekinden çok daha yoğun bir sıcaklığın vücudunda dolaştığını hissetti. Beyaz bir ışık gördü

ve sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Güçlkle nefes alırken hayata dönüyormuş gibi hissediyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu, sesi fısıltının biraz daha üzerindeydi.

Sıcaklık ve ışığın içine gömülürken gözlerinin kapanmasına engel olamadı.

Sen kimsin? Sorusu zihninde yankılandı.

Kyra yoğun bir huzur ve sükûnet hissederek gözlerini yavaşça açtı. Okyanusu, suyu, gökyüzünü görmeyi bekleyerek etrafına bakındı.

Fakat onun yerine böceklerin alışıldık seslerini duydu. Dönüp baktığında ormanda olduğunu görüp kafası karıştı. Açıklıkta yatıyor, karnında, bıçaklanmış olduğu yerden yayılan yoğun bir sıcaklık hissediyordu ve tam üzerinde solgun bir el gördü. Çok güzel, solgun bir el, rüyasındaki gibi, karnına dokunuyordu. Sersemlemiş bir şekilde gözlerini kaldırdı ve kendisine bakan gri gözleri gördü. Bakış o kadar yoğunu ki, sanki gözleri parlıyormuş gibi görünüyordu.

Kyle.

Yanında diz çökmüş olan Kyle’ın bir eli Kyra’nın alnındaydı ve Kyle ona dokunurken Kyra yavaş yavaş yarasının iyileşmekte olduğunu, dünyaya geri döndüğünü hissetti. Sanki Kyle’ın iradesiyle dönüyor gibiydi. Annesi gerçekten onu ziyaret etmiş miydi? Olanlar gerçek miydi? Orada ölmüş olması gerektiğini hissediyordu fakat bir şekilde kaderi değişmişti. Sanki annesi müdahale etmiş gibiydi. Ve Kyle. İkisinin sevgisi onu geri getirmişti. Sevgileri ve annesinin de söylediği gibi, kendi cesareti!

Kyra dudaklarını yaladı. Doğrulamayacak kadar güçsüz durumdaydı. Kyle’a teşekkür etmek istiyordu fakat boğazı aşırı derecede kurumuştü ve kelimeler boğazından çıkabilecek gibi değildi.

“Şişt” dedi Kyle onun çabasını fark edip. Öne eğildi ve onu alnından öptü.

“Öldüm mü?” diye sormayı başarabildi sonunda Kyra.

Uzun bir sessizliğin ardından Kyle cevap verdi. Sesi yumuşaktı fakat son derece güçlüydü.

“Geri döndün” dedi. “Gitmene izin veremezdim.”

Bu çok tuhaf bir histi; delikanlının gözlerine bakarken, sanki onu en başından beri tanıyormuş gibiydi. Uzanıp delikanlının bileğini tuttu. Minnettar bir şekilde sıktı. Ona söylemek istediği çok şey vardı. Ona neden kendisi için hayatının tehlikeye attığını, kendisini neden bu kadar önemseydiğini, neden kendisini geri getirmek için kendini feda ettiğini sormak istiyordu. Kyra delikanlının gerçekten de çok büyük bir fedakârlık yaptığını hissediyordu; bir şekilde ona zarar verebilecek bir fedakârlık!

En önemlisi de o anda ne hissetmekte olduğunu delikanlının bilmesini istiyordu.

Seni seviyorum, demek istiyordu.

Fakat kelimeler sese dönüşemiyordu. Üzerine bir bitkinlik çöktü ve Kyra gözlerini kapattı. Pes etmekten başka çaresi yoktu. Git gide daha derin bir uyku haline çekildiğini hissediyordu. Dünya hızla yanından geçiyordu ve Kyra yeniden ölmekte olup olmadığını merak ediyordu. Yalnızca bir an için mi geri getirilebilmişti? Yalnızca son bir kez Kyle’a hoşça kal diyebilmesi için mi geri dönmüştü?

Nihayet derin bir uyku hali onu teslim alırken, sonsuza dek gitmeden önce birkaç kelime duymuş olduğuna yemin edebilirdi:

“Ben de seni seviyorum.”

BÖLÜM BEŞ

Bebek ejderha acı içinde uçuyor, kanatlarını çırpıp için büyük çaba harcıyor, havada kalabilmek için uğraşıyordu. Saatlerdir yaptığı gibi Escalon'un üzerinde uçuyor, içine doğmuş olduğu bu zalim dünyada kayıp ve yalnız hissediyordu. Gözlerinin önünde babasının ölüm anı, koca gözlerinin kapanışı, insan askerler tarafından ölümüne bıçaklanışının görüntüleri geçiyordu. Muhteşem bir savaş anı hariç tanımaya hiç fırsat bulamadığı babası, onu kurtarmak için uğraşırken ölen babası...

Bebek ejderha babasının ölümünü kendisi ölmüş gibi hissediyor, kanatlarını her çırpışında, daha bir suçlulukla dolduğunu hissediyordu. Eğer onu kurtarmaya gelmemiş olsa babası şimdi hayatta olabilirdi.

Ejderha, babasını tanıma, ona, kendini düşünmeden atıldığı kahramanlık için, hayatını kurtardığı için ona teşekkür etme şansı bulamayacağını bilerek, acı ve pişmanlık içinde uçmaya devam etti. Bir parçası artık yaşamayı bile istemiyordu.

Fakat diğer parçası öfke içinde yanyor, o insanları öldürmeyi, babasının intikamını almayı ve tam önündeki ülkeyi yok etmeyi umutsuzca istiyordu. Nerede olduğunu bilmiyor olsa da kendi anavatanından okyanuslarca uzak olduğunu sezgisel bir şekilde biliyordu. Bir içgüdü onu evine dönmeye itiyor fakat evinin nerede olduğunu bilmiyordu.

Bebek ejderha amaçsızca uçuyordu. Bu dünyada alabildiğine kaybolmuş, ağaçların tepelerine ve önüne her ne çıkarsa onun üzerine alev püskürtüyordu. Kısa süre sonra alevi tükendi ve hemen ardından her kanat çırpışında git gide alçalmaya başladı. Yükselmeyi denedi fakat yükselebilecek gücünün kalmadığını fark edip panikledi. Ağaç tepelerinden kaçınmaya çalıştı fakat kanatları artık onu taşıyamıyordu ve doğrudan ağaçların arasına dalıp, henüz iyileşmemiş olan yaralarının tekrar açılmasına sebep oldu.

Acı içinde ağaç tepelerinden sekip uçmaya devam etti. Güç kaybetmeye devam ederken irtifası da git gide azalıyordu. Kanı yağmur damlaları gibi yere düşüyordu. Açlıktan, yaralarından, aldığı binlerce mızrak darbesinden güçsüz düşmüştü. Uçmaya devam etmek, yok edecek bir hedef bulmak istiyordu fakat gözleri kapanıyordu; gözkapakları artık aşırı ağırlaşmıştı. Bilinçsiz bir şekilde sürüklenmekte olduğunu hissetti.

Ejderha ölmekte olduğunu biliyordu. Bu onu bir şekilde rahatlatıyordu; kısa süre sonra babasının yanında olacaktı.

Sert ağaç tepelerine çarptığında, hışırdayan yaprakların ve kırılan dalların sesiyle uyandı ve sonunda gözlerini açtı. Görüş alanı yeşil bir dünyayla kapanmıştı. Kendini daha fazla kontrol edemiyor, yuvarlandığını, dallara çarptığını hissediyordu. Her bir çarpma onu daha fazla yaralıyordu.

Nihayet bir ağacın tepesinde, dalların arasında sıkışmış bir şekilde aniden durdu. Çırpınamayacak kadar güçsüzdü. Ağacın tepesinde, hareketsiz bir şekilde asılı kaldı. Canı hareket edemeyecek kadar çok yanyor, her bir nefes bir öncekinden daha fazla acıyordu. Ağaçların arasına dolanmış bir şekilde, orada öleceğinden emindi.

Dallardan biri aniden büyük bir gürültüyle kırıldı ve ejderha düştü. Yere doğru yuvarlanarak ve daha fazla dala çarparak, on beş metre kadar düştükten sonra nihayet zemine çarparak durdu.

Göğüs kafesinin kırılmış olduğunu hissederek yattı. Kan soluyordu. Yavaşça bir kanadını çırpı fakat daha fazlasını yapamadı.

Yaşam enerjisinin kendisini terk ettiğini hissederken, bunun adaletsiz ve zamansız olduğunu düşündü. Bir kaderi olduğunu biliyordu fakat bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Bu dünyaya yalnızca babasının ölümünü görüp sonra kendi ölümünü yaşamak için gelmiş olmak ona çok kısa ve zalim geliyordu. Belki de hayat böyle bir şeydi: zalim ve adaletsiz.

Gözlerinin son kez kapandığını hissederken ejderha zihninin son bir düşünceyle dolduğunu hissetti: *Baba, beni bekle. Yakında sana kavuşacağım.*

BÖLÜM ALTI

Alec gösterişli siyah geminin küpeştesinde durmuş, günlerdir yaptığı gibi denize bakıyordu. Yükselip alçalan ve küçük gezinti gemilerini kaldırıp indiren dev dalgalara ve dalgaların arasından daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir hızda geçerlerken arkalarında bıraktıkları köpükleri izledi. Yelkenler rüzgârla kabarıırken tekneleri eğildi; direkler güçlü ve dayanıklıydı. Alec gemiyi bir zanaatkârın gözleriyle inceledi, geminin nasıl bir malzemedен yapılmış olduğunu merak ediyordu. Geminin alışılmamış, gösterişli bir malzemedен yapıldığı belli oluyordu; daha önce hiç karşılaşmadığı ve gece gündüz hızlarını koruyarak, Pandesia donanmasını geçmeleri için, Acılar Denizi'nden Gözyaşı Denizi'ne doğru manevralar yapmalarını sağlayan bir malzemeydi.

Alec düşünürken, nasıl asap bozucu bir yolculuk içinde olduğunu hatırladı, günler ve geceler boyunca, yelkenler hiç inmeden, gıcırdayan gemilerin, sıçrayan ve kanat çırpan egzotik yaratıkların düşman sesleri ile dolu kara denizde, uzun geceler boyu süren bir yolculuk... Birçok kez uyanıp, parıldayan bir yılanın tekneye tırmanmaya çalıştığını ve birlikte yolculuk yaptığı adamların yılanı çizmeleriyle tekmeleyerek uzaklaştırdıklarını görmüştü.

En gizemli olan da, egzotik deniz hayatından bile gizemli olan, geminin dümencisi Sovos'tu. Bu adam Alec'i demirci ocağında ziyaret eden, onu uzak bir yere doğru götüren ve Alec'in ona güvenmenin delilik olup olmadığını düşündüğü adamdı. O zamana kadar adam hiç olmazsa Alec'in hayatını bir kez kurtarmıştı. Alec denizin üzerinde uzaklaşırken, Pandesia donanmasının yaklaşmakta olduğu Ur şehrine acı içinde, çaresizce bakışını hatırladı. Ufuktan top güllerinin havayı yarışını görmüş, uzaktan gelen yıkım seslerini duymuş, yalnızca birkaç saat öncesinde kendisinin de içinde bulunduğu görkemli binaların yıkılışını görmüştü. Gemiden atlayıp geride kalanlara yardım etmek istemişti fakat o zamana kadar çoktan uzaklaşmışlardı. Sovos'a geri dönmeleri konusunda ısrar etse de adamın kulakları onun yalvarışlarına tıkalıydı.

Alec geride bıraktığı arkadaşlarını, özellikle de Marco ve Dierdre'yi düşününce gözleri doldu. Gözlerini kapatıp faydasız bir şekilde anıları uzaklaştırmaya çalıştı. Onları yüzüstü bıraktığı düşüncesi göğsünün sıkışmasına sebep olmuştu.

Alec'in devam etmesinin, ümitsizlikten sıyrılmasının tek sebebi, Sovos'un ısrarcı bir şekilde onu çağırmasıyla, bir başka yerde kendisine ihtiyaç duyuluyor olmasıydı; belirli bir kaderi olduğu, Pandesialıları başka bir yerde yok etmekte işe yarayacağı düşüncesi idi. Sonuçta Sovos, orada diğerleriyle birlikte ölmesinin kimseye hiçbir faydası olmayacağını söylemişti. Hala Marco ve Dierdre'nin hayatta kalmış olduklarını ve onlarla bir süre sonra tekrar bir araya geleceğini umuyordu.

Nereye gittiklerini aşırı şekilde merak eden Alec, Sovos'u soru yağmuruna tutmuş fakat adam, inatçı bir şekilde sessizliğini korumuş, gündüz gece, sırtı Alec'e dönük bir şekilde dümende durmuştu. Alec'in gördüğü kadarıyla adam hiç uyumamış ve yemek yememişti. Siyah uzun çizmeleri ve siyah kabıyla olduğu yerde durup denizi izlemişti, kızıl ipek şalı omuzlarına dökülüyordu ve üzerinde tuhaf bir işaret bulunan bir pelerin giymişti. Kısa kahverengi sakalları ve sanki onlardan biriymişçesine dalgalara bakan, parlak yeşil gözleriyle adamın etrafındaki gizem daha da derinleşiyordu.

Alec açılar denizinin alışılmamış, açık mavi rengine baktı ve nereye götürüldüğünü bilmek konusunda bir telaşa kapıldı. Sessizliğe daha fazla katlanamıyordu ve cevap almak konusunda umutsuz bir şekilde Sovos'a döndü.

“Neden ben?” diye sordu, tekrar deneyip sessizliği bozarak ve bu kez bir cevap almak konusunda kararlıydı. “Koca şehirden neden beni seçtin? Neden yalnızca benim hayatta kalmam gerekiyordu? Benden daha önemli yüzlerce insanı kurtarabilirdin.”

Alec beklerken, Sovos, sırtı ona dönük, denizi incelerken sessizliğini korudu.

Alec başka bir yoldan gitmeye karar verdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Alec tekrar. “Ve bu gemi nasıl oluyor da bu kadar hızlı gidebiliyor? Bu gemi nasıl bir malzemeden yapılmış?”

Alec adamın sırtına bakarken dakikalar geçti.

Nihayet adam başını salladı, sırtı hala Alec’e dönüktü.

“Gitmen gereken yere, bulunman gereken yere gidiyorsun. Seni seçtim, çünkü sadece sana ihtiyacımız var, başkasına değil.”

Alec meraklanmıştı.

“Bana ne için ihtiyacımız var?” diye bastırdı.

“Pandesia’yı yok etmek için.”

“Neden ben?” diye sordu Alec. “Benim nasıl bir yardımım olabilir?”

“Vardığımızda her şeyi anlayacaksın” dedi Sovos.

“Nereye vardığımızda?” diye sordu Alec ısrarla, bıkkın bir şekilde. “Arkadaşlarım Escalon’da. Sevdiğim insanlar. Ve bir kız.”

“Üzgünüm” diyerek iç geçirdi Sovos “fakat orada kimse kalmadı. Sevdiğin ve tanıdığın herkes gitti.”

Ardından uzun bir sessizlik oldu ve rüzgârın ışığı arasında Alec adamın yanılıyor olması için dua etti; fakat derinlerde onun haklı olduğunu hissediyordu. Hayat nasıl olur da bu kadar hızlı değişebilir diye düşündü.

“Fakat sen hala hayattasın” diye devam etti Sovos “ve bu çok değerli bir hediye. Bunu boşa harcama. Birçoklarına yardım edebilirsin; tabii testi geçebilirsen!”

Alec kaşlarını çatı.

“Ne testi?” diye sordu.

Sovos nihayet dönüp ona baktı; gözleri deliciydi.

“Eğer sen beklenensen” dedi Sovos “davamız senin omuzlarına yüklenecek; fakat değilsen hiçbir işimize yaramazsın.”

Alec anlamaya çalıştı.

“Günlerdir denizde yol alıyoruz fakat hiçbir yere varmadık” dedi Alec. “Yalnızca denizde daha da ileri gittik. Artık Escalon’u göremiyorum bile.”

Adam sırtıttı.

“Peki, nereye gittiğimizi düşünüyorsun?” diye sordu.

Alec omuz silkti.

“Güneydoğuya gidiyormuşuz gibi görünüyor. Belki Marda’ya doğru bir yerler.”

Alec gına gelmiş bir şekilde ufka baktı.

Nihayet Sovos cevap verdi.

“Çok yanılıyorsun evlat” dedi. “Gerçekten çok yanılıyorsun.”

Güçlü bir rüzgâr estiği sırada Sovos tekrar dümenine döndü, tekne okyanus dalgalarının ortasına doğru ilerliyordu. Alec ileriye baktı ve o anda, ufukta bir şeyin silüetini görüp sarsıldı.

Öne koştu. Teknenin kenarını kavrarken içi heyecanla dolmuştu.

Ufukta bir kara parçası yavaş yavaş belirgin hale gelmeye başlamıştı. Kara parçası sanki elmaslardan yapılmış gibi pırıldıyordu. Alec bir elini gözlerine siper yapıp, bunun ne olabileceğini merak ederek, gözlerini kısıp baktı. O ıssızlığın ortasında nasıl bir ada bulunuyor olabilirdi? Beynini zorlasa da hiçbir haritada böyle bir ada gördüğünü hatırlamıyordu. Bu, daha önce hiç duymadığı bir ülke miydi?

“Bu nedir?” diye sordu Alec beklenti içinde bakarak aceleyle.

Sovos döndü ve Alec’le tanışmalarından o yana ilk kez genişçe gülümsedi.

“Dostum” dedi “Kayıp Adalar’a hoş geldin.”

BÖLÜM YEDİ

Aidan bir direğe bağlı, kıpırdayamaz halde dururken, az ileride, etrafı Pandesia askerleri tarafından çevrilmiş, dizlerinin üstünde duran babasına bakıyordu. Askerler kılıçlarını havada, babasının başının üzerinde tutuyorlardı.

“HAYIR!” diye bağırdı Aidan.

Kurtulmaya, ileri atılıp babasını kurtarmaya çalıştı fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamıyor, bağlanmış olduğu halatlar el ve ayak bileklerine gömülüydü. Babasını, dizleri üzerine çökmüş, gözleri yaşlı bir halde kendisinden yardım beklerken izlemeye zorlanıyordu.

“Aidan!” diye seslendi babası bir elini uzatıp.

“Baba!” diye seslendi Aidan da.

Bir an sonra kılıçlar indi ve babasının başı uçurulurken Aidan’ın yüzü kanla kaplandı.

“HAYIR!” diye bağırdı Aidan, hayatının çökmüş olduğunu, kara bir deliğe doğru çekiliyor olduğunu hissediyordu.

Aidan sıçrayarak uyandı. Soluğu kesilmişti ve soğuk ter içinde kalmıştı. Karanlıkta otururken nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Baba!” diye bağırdı Aidan, hala yarı uykuluydu. Hala babasını arıyor ve onu kurtarmak için telaş ediyordu.

Etrafına bakındı, yüzünde ve saçlarında, vücudunun her yerinde bir şeyler hissetti ve nefes almakta zorlandığını fark etti. Uzanıp yüzünden uzun ve yumuşak bir şeyi çekti ve bir saman yığını arasında yatmakta olduğunu ve neredeyse yığının içine gömülmüş olduğunu fark etti. Samanları üzerinden hızla temizledi ve doğruldu.

Ortam karanlıktı, ahşap parmaklıkların arasından bir meşalenin solgun kıpırtısı görülüyordu. Kısa süre sonra Aidan bir arabanın arkasında yatmakta olduğunu fark etti. Hemen yanında bir kıpırtı oldu ve dönüp baktığında bunun Beyaz olduğunu görüp rahatladı. Kocaman köpek arabanın içinde sıçrayıp yüzünü yalamaya başlarken Aidan da ona sarıldı.

Aidan rüyasının etkisiyle hala soluk soluğaydı. Her şey çok gerçek görünmüştü. Babası gerçekten öldürülmüş müydü? Onu en son gördüğü zamanı hatırlamaya çalıştı; krallığın avlusunda, tuzağa düşürülmüş ve etrafı sarılmıştı. Ona yardım etmeye çalıştığını fakat gecenin karanlığında Motley tarafından oradan uzaklaştırıldığını hatırladı. Motley’in onu, Andros’un arka sokaklarından, oradan uzaklaşmaya çalışan arabalardan birine koyduğunu hatırladı.

Böylece arabada oluşu açıklanmış oluyordu. Fakat nereye gitmişlerdi? Motley onu nereye götürüyordu?

Bir kapı açıldı ve bir meşalenin parıltısı karanlık odayı aydınlattı. Aidan nihayet nerede olduğunu görebiliyordu. Alçak, kemerli tavanlı, küçük bir kulübe veya tavernaya benzeyen, taş bir odadaydı. Kapının önünde, meşale aleviyle çerçevelemiş olan Motley’in durduğunu gördü.

“Böyle bağırılmaya devam et de Pandesialılar bizi hemen bilsin” dedi Motley.

Motley dönüp dışarı çıktı ve uzaktaki iyi aydınlatılmış odaya girdi. Aidan da hemen arabadan atlayıp yanında Beyaz’la birlikte onun peşine takıldı. Aidan parlak odaya girer girmez Motley kalın meşe kapıyı hızla kapattı ve birkaç kez sürgüledi.

Aidan etrafına bakındı ve gözleri ışığa alışmaya başlayınca tanıdık yüzleri seçmeye başladı. Motley’in arkadaşları, oyuncular, yoldaki tüm o gösteri yapan insanlar; hepsi oradaydı. Hepsi o penceresiz taş barda toplanmış saklanıyordu. Hepsinin bir zamanlar son derece keyif içinde olan yüzleri şimdi asık ve hüzünlüydü.

“Pandesimalılar her yerde” dedi Motley Aidan’a. “Sesini alçalt.”

Aidan bağırılmaya başladığının bile farkına varmamış olduğu için utanmıştı.

“Özür dilerim” dedi. “Kâbus gördüm de.”

“Hepimiz kâbus gördük” dedi Motley.

“Bir kâbusun içinde yaşıyoruz” diye ekledi bir başka oyuncu, suratı asıktı.

“Neredeyiz?” diye sordu Aidan kafası karışmış bir halde etrafına bakarak.

“Bir taverna” dedi Motley “Andros’un en uzak köşesinde. Hala başkentteyiz, saklanıyoruz. Pandesialılar dışarıda devriye geziyor. Birkaç kez buradan geçtiler fakat içeri girmediler ve eğer sessizliğini korursan girmezler de. Burada güvendeyiz.”

“Şimdilik” dedi arkadaşlarından biri, şüpheli bir şekilde.

Aidan babasına yardım etmek için telaş ediyordu, hatırlamaya çalıştı.

“Babam” dedi. “O...öldü mü?”

Motley başını salladı.

“Bilmiyorum. Götürüldü. Onu en son o zaman gördüm.”

Aidan içerlediğini hissetti.

“Beni oradan götürdün!” dedi kızgın bir şekilde. “Yapmamalıydın. Ona yardım edebilirdim!”

Aidan çenesini sıvazladı.

“Peki, bunu nasıl becerecektin?”

Aidan omuz silkti, beynini zorluyordu.

“Bilmiyorum” dedi. “Bir şekilde.”

Motley başıyla onayladı.

“Deneyebilirsin” dedi onaylar şekilde. “Ve şimdiye kadar sen de çoktan ölmüş olurdun.”

“Babam öldü mü peki?” diye sordu, kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

Motley omuz silkti.

“Biz ayrılırken ölmemişti” dedi. “Şu an ne olduğunu bilmiyorum. Artık şehirde arkadaşlarımız, casuslarımız yok; şehir Pandesialılar tarafından ele geçirildi. Babanın bütün adamları esir düştü. Biz de, korkarım, Pandesia’nın merhametine kaldık.”

Aidan, babasının bir hücrede çürüyeceğini düşünerek yumruğunu sıktı.

“Onu kurtarmalıyım” dedi Aidan, sorumluluk duygusuyla dolduğunu hissediyordu. “Onun orada kalmasına izin veremem. Buradan derhal çıkmalıyım.”

Aidan sıçrayıp kapıya doğru koştu ve sürgüleri açmaya başladı fakat o kapıyı açmadan önce Motley geldi ve yanında durup ayağını kapıya dayadı.

“Şimdi gidersen” dedi Motley “hepimizi öldürtürsün.”

Aidan Motley’e baktı ve ilk kez yüzünde ciddi bir ifade gördü. Haklı olduğunu biliyordu. Ona karşı yeni bir minnettarlık hissetmeye ve saygı duymaya başlamıştı. Sonuçta o, gerçekten hayatını kurtarmıştı. Aidan bunun için her zaman ona minnettar olacaktı. Fakat aynı zamanda babasını kurtarmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ve her saniyenin önemli olduğunu biliyordu.

“Bir başka yolu olduğunu söylemiştin” dedi Aidan hatırlayarak. “Onu kurtarmanın başka bir yolu olmalı.”

Motley başıyla onayladı.

“Evet, söyledim” dedi Motley.

“Onların hepsi boş vaatler miydi o halde?” diye sordu Aidan.

Motley iç geçirdi.

“Ne öneriyorsun?” diye sordu bıkkın bir şekilde. “Baban başkentten göbeğinde, tüm Pandesia ordusu tarafından korunan kraliyet zindanlarında. Oraya öylece gidip kapıyı mı çalalım?”

Aidan bir şeyler düşünmeye çalışarak durdu. Bunun iç karartıcı bir görev olduğunun farkındaydı.

“Bize yardım edebilecek birileri yok mu?” diye sordu Aidan.

“Kim?” diye sordu oyunculardan biri. “Babana sadık olan tüm adamlar onunla birlikte hücreye atıldı.”

“Hepsi değil” dedi Aidan. “Bir yerlerde birileri daha mutlaka vardır. Başkentten dışındaki babama sadık şehir komutanları olamaz mı?”

“Belki” diyerek omuz silkti Motley. “Fakat şimdi neredeler?”

Aidan sinirlendi, umutsuzdu ve babasının hapiste oluşunu kendisi oradaymış gibi hissediyordu.

“Burada *hiçbir şey* yapmadan duramayız” dedi Aidan. “Eğer bana yardım etmezseniz, ben kendim giderim. Öleceksem de umurumda değil. Babam hapisten ben öylece burada oturamam. Ve ağabeylerim...” dedi Aidan hatırlayarak ve ağlamaya başladı. İki ağabeyinin öldürülüşünü hatırladığında yoğun duygulara boğulmuştu.

“Artık kimsem yok” dedi.

Sonra başını salladı. Ablasını, Kyra’yı hatırladı ve onun güvende olması için dua etti. Sonuçta sahip olduğu tek kişi artık ablasıydı.

Aidan, utanmış bir şekilde ağlarken, Beyaz onun yanına gelip başını bacağına yasladı. Aidan gıcırdayan, ahşap zeminde ayak sesleri duydu ve omzunda etli bir el hissetti.

Başını kaldırıp baktığında Motley’in ona merhametle baktığını gördü.

“Yanıyorsun” dedi Motley. “Biz varız. Biz artık senin aileniz.”

Motley dönüp içeridekileri işaret etti ve Aidan tüm oyuncu ve göstericilerin kendisine ciddiyetle, gözlerinde merhamet dolu bir ifadeyle bakıp başlarıyla onayladıklarını gördü. Aidan bu insanların savaşı olmasalar bile iyi kalpli insanlar olduklarını anladı. Onlara karşı içinde yeni bir saygı duygusu uyanmıştı.

“Teşekkür ederim” dedi Aidan. “Fakat siz oyuncusunuz. Benim savaşçılara ihtiyacım var. Babamı geri almama yardım edemezsiniz.

Motley’in gözlerinde aniden sanki aklına bir fikir gelmişçesine bir ifade oluştu ve genişçe gülümsedi.

“Çok yanıyorsun genç Aidan” dedi.

Aidan Motley’in gözlerinin parıldadığını görebiliyordu ve bir şey düşünmekte olduğunu anladı.

“Savaşçıların belirli yetenekleri olabilir” dedi Motley “fakat göstericilerin de kendilerine has yetenekleri vardır. Savaşçılar güç kullanarak kazanır; fakat göstericiler başka yollarla, hatta çok daha güçlü yollarla kazanabilir.”

“Anlayamıyorum” dedi Aidan kafası karışmış şekilde. “Babam hücredeyken ona gösteri yapamazsınız.”

Motley yüksek sesle güldü.

“Aslında” dedi “Sanırım yapabilirim.”

Aidan anlamamış bir şekilde baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Motley çenesini sıvazlarken gözleri kıpırdanıyordu, kafasında bir plan oluşturduğu belli oluyordu.

“Savaşçıların başkentte gezinmelerine izin verilmiyor veya şehir merkezine yakın bir yere gidemiyorlar. Fakat göstericiler için hiçbir kısıtlama yok.”

Aidan’ın kafası karışmıştı.

“Pandesia neden göstericileri başkentten göbeğine alsın ki?” diye sordu.

Motley gülümsedi ve başını salladı.

“Dünya’nın nasıl döndüğü hakkında hala bir fikrin yok evlat” dedi. “Savaşçılar yalnızca belirli yerlerde, belirli sürelerle bulunabilir. Fakat göstericiler; onlar her yere, her zaman girebilirler. Herkes eğlenilmek ister, Escalonlular kadar Pandesialılar da. Sonuçta sıkılan bir asker tehlikeli bir askerdir, krallığın her iki tarafında da ve emir komuta düzeni her zaman korunmalıdır. Eğlenceler her zaman birlikleri mutlu tutmanın ve orduyu kontrol etmenin anahtarı olmuştur.”

Motley gülümsedi.

“Görüyorsun ya genç Aidan” dedi “ordularının anahtarı komutanların değil bizim elimizde. Bizim gibi, yaşlı göstericilerin. Senin en aşağı gördüğün sınıfın! Biz çatışmanın üzerinde yükseliriz, düşman hatlarının arasına gireriz. Kimse nasıl bir zırh kuşandığımla ilgilenmez; tek ilgilendikleri hikâyemin ne kadar güzel olduğudur. Ve benim çok güzel hikâyelerim var evlat, tahmin edemeyeceğin kadar güzel hikâyeler...”

Motley içerdekilere dönüp gürledi.

“Bugün bir oyun sergileyeceğiz! Hepimiz!”

Tüm oyuncular aniden tezahürat yaparak ayağa fırladı, hepsi canlanmıştı ve üzgün bakışlarında yeniden umut belirmişti.

“Oyunumuzu doğrudan başkentin göbeğinde sergileyeceğiz! Bu, Pandesialıların bugüne kadar gördüğü en muazzam eğlence olacak! Ve daha da önemlisi en büyük dikkat dağıtma! Doğru zamanda, şehri ele aldığımızda, performansımıza kapıldıklarında harekete geçeceğiz. Ve babanı kurtarmanın bir yolunu bulacağız.”

Adamlar tezahürat yaparken Aidan ilk kez yüreğinin ısındığını, içinde yeni bir iyimserlik duygusunun oluştuğunu hissetti.

“Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu Aidan.

Motley gülümsedi.

“Çılgınca şeyler, evlat” dedi “bazen gerçek olabilir.”

BÖLÜM SEKİZ

Sırtı taş duvara yaslı olan Duncan, uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken acıyı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Prangalar el ve ayak bileklerini kesiyor, onu uyanık tutuyordu. Hepsinden ötesi susuzluktan ölüyordu. Boğazı o kadar kurumuşt ki, yutkunamıyor, aldığı her nefeste canı yanıyor. En son ne zaman bir yudum su içtiğini hatırlayamıyordu ve açlıktan bitap düştüğünü, kıpırdayacak hali kalmadığını hissediyordu. O hücrede çürüyüp gitmekte olduğunun farkındaydı ve eğer cellat kısa süre sonra gelmezse açlık zaten onu öldürecekti.

Duncan günlerdir olduğu gibi bilinç ve bilinçsizlik hali arasında gidip geliyordu. Acı onu ele geçiriyor, adeta kimliğinin bir parçası haline geliyordu. Gözlerinin önünde gençliğinden, açık arazilerde, eğitim alanlarında, savaş meydanlarında geçirdiği zamanlardan görüntüler belirip kayboluyordu. İlk savaşlarından, çok eski günlerden, Escalon'un özgür ve refah içindeki günlerinden anılarını hatırlıyordu. Fakat bu görüntüler, gözlerinin önünde aniden beliren iki ölü oğlunun yüzleriyle bölünüyor, onu rahat bırakmıyordu. Acıdan paramparça olmuştu. Başını sallayıp her şeyi unutmaya çalışıyor fakat başaramıyordu.

Duncan kalan tek oğlu Aidan'ı düşündü ve onun Volis'te güvende olduğunu ve Pandesialıların oraya henüz ulaşmamış olduğunu umdu. Daha sonra düşünceleri Kyra'ya yoğunlaştı. Onun daha çocukluk zamanlarını düşündü, onu yetiştiriyor olmaktan duyduğu gururu hatırladı. Kızının tüm Escalon'u geçen yolculuğunu düşündü ve Ur'a ulaşip ulaşamadığını, dayısıyla buluşup buluşamadığını, güvende olup olmadığını merak etti. Kızı onun bir parçasıydı ve artık önemli olan tek parçasıydı. Onun güvende olması kendisinin hayatta olmasından çok daha önemliydi. Onu tekrar görebilecek miyim, diye merak etti. Onu görebilmeyi çok istiyor olsa da aynı zamanda, oradan uzakta, tüm bu olan bitenden ayrı olmasını da istiyordu.

Hücre kapısı çarpılarak açıldı ve Duncan karanlığın içine gözlerini dikerken sarsıldı. Karanlıkta yürüyen ayak sesleri duyuldu ve Duncan yürüyüş biçiminden yaklaşanın Enis'in çizmeleri olmadığını anladı. Karanlık, duyma yeteneğinin daha keskin hale gelmesini sağlamıştı.

Asker yaklaşırken Duncan onun, kendisine işkence yapmak veya onu öldürmek için geldiğini düşündü. Duncan hazırды. Ona ne isterlerse yapabilirlerdi; Duncan içten içe çoktan ölmüştü.

Duncan son derece ağırlaşmış gözlerini açtı ve toplayabildiği tüm güçle kimin geldiğini görmeye çalıştı. Yaklaşanın en iğrendiği adamın yüzü olduğunu görünce şoke oldu: Barisli Bant. Hain. İki oğlunu öldüren adam...

Bant, yüzünde tatminkâr bir sırıtışla yaklaşip eğilirken Duncan ona dik dik baktı. Bu yaratığın orada ne arıyor olabileceğini merak etti.

"O kadar da güçlü değilsin, öyle değil mi Duncan?" diye sordu Bant birkaç adım öteden. Duncan'ın karşısında, elleri belinde durdu. Kısa boylu, tıknaz, küçük ağızlı adamın yüzünde çiçek bozuğu izleri vardı.

Duncan ileri atılıp onu parçalarına ayırmak istese de zincirler ona engel olmuştu.

"Oğullarımın hesabını vereceksin" dedi Duncan öksürerek. Boğazı aşırı derecede kurumuşt ve kelimeler ağzından istediği sertlikte çıkmıyordu.

Bant kısa ve kaba bir şekilde güldü.

"Öyle mi?" diye alay etti. "Burada son nefesini vereceksin. Oğullarını öldürdüm ve istersem seni de öldürürüm. Sadakatimi gösterdikten sonra artık Pandesia'nın desteği arkamda. Fakat seni öldürmeyeceğim. Bu çok kibar olur. Seni burada çürümeye bırakacağım."

Duncan içinde soğuk bir hiddetin kabardığını hissetti.

"O halde neden geldin?"

Bant ciddileşti.

"İstediğim sebeple buraya gelebilirim" diye çıkıştı "hiçbir sebep olmasa da gelebilirim. Sadece sana bakmak için geldim. Sana öylece bakmak, zaferimin sonuçlarını görmek için!"

İç geçirdi.

“Fakat gerçek şu ki, seni ziyaret etmemin bir sebebi var. Senden bir isteğim var ve sana verecek bir şeyim de...”

Duncan ona şüpheli bir şekilde baktı.

“Özgürlüğün” diye ekledi Bant.

Duncan merak içinde ona baktı.

“Peki, bunu neden yapasın ki?” diye sordu.

Bant iç geçirdi.

“Görüyorsun ya Duncan” dedi “sen ve ben çok farklı değiliz. İkimiz de savaşçıyız. Aslında sen her zaman saygı duyduğum bir adam oldun. Oğulların öldürülmeyi hak etmişti; onlar pervasız palavracılardı. Fakat sen” dedi “her zaman saygı duyduğum biri oldun. Burada olmaman gerekiyor.”

Bant duraksayıp Duncan’ı inceledi.

“Senin için yapacağım şey şu” diye devam etti. “Ulusumuza karşı suçlarını halkın önünde itiraf edeceksin ve tüm Andros halkını Pandesia buyruğuna girmeye teşvik edeceksin. Bunu yaparsan Pandesia’nın seni özgür bıraktığını görebilirim.”

Duncan ne diyeceğini bilemez halde öfkeli bir şekilde oturdu.

“Artık Pandesia’nın kuklası mı oldun?” diye sordu sonunda Duncan azarlayarak. “Onları etkilemeye mi çalışıyorsun? Beni teslim edebileceğini göstermeye mi çalışıyorsun?”

Bant dudak büktü.

“Yap bunu Duncan” dedi. “Burada kimseye bir yararın yok, kendine de! Yüce Ra’ya duymak istediği şeyi söyle, yaptıklarını itiraf et ve bu şehre huzur getir. Başkentimizin huzura ihtiyacı var ve bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Duncan birkaç kez derin nefes aldı ve sonunda konuşabilecek gücü topladı.

“Asla” dedi.

Bant öfkeyle baktı.

“Ne kendi özgürlüğüm için” diye devam etti Duncan “ne hayatım için, ne de herhangi bir başka bedel için!”

Duncan Bant’ın kızarmış olduğunu görüp tatminkâr bir şekilde gülümsedi ve sonunda ekledi: “Fakat şunu bil, eğer bir gün buradan kaçarsam, kılıcım kalbinde kendine bir yer bulacak.”

Uzun bir sessizliğin ardından donakalmış olan Bant ayağa kalktı, öfkeli bir şekilde Duncan’a baktı ve başını salladı.

“Benim için birkaç gün daha dayan” dedi “böylece ben de idamımı seyredebileyim!”

BÖLÜM DOKUZ

Dierdre, yanında Marco'yla birlikte var gücüyle küreklere asılıyor, ikisi kanalda yavaşça ilerleyip, Dierdre'nin babasını son gördüğü yere, denize doğru ilerliyorlardı. Babasını son gördüğü zamanı hatırladığında içi gerginlikten parçalandı, babasının, üstesinden gelemeyeceği bir durumda bile cesurca Pandesia ordusuna saldırışını hatırladı. Gözlerini kapatıp görüntüleri kafasından uzaklaştırdı ve babasının hala hayatta olması için dua ederek daha da hızlı kürek çekmeye başladı. Tek yapmak istediği zamanında varıp babasını kurtarabilmektir; başarılı olamazsa bile hiç olmazsa babasının yanında ölme şansına sahip olmak istiyordu.

Yanıdaki Marco da son sürat kürek çekiyordu. Dierdre ona merakla karışık bir minnettarlıkla baktı.

“Neden?” diye sordu.

Marco döndü ve ona baktı.

“Neden bana katıldın?” diye sordu.

Marco sessizce ona baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

“Diğerleriyle birlikte buradan gitmiş olabilirdin” diye ekledi. “Fakat sen aksini seçtin. Benimle gelmeyi seçtin.”

Marco hala dümdüz karşıya bakıyor, var gücüyle kürek çekiyor ve sessizliğini koruyordu.

“Neden?” diye sordu Dierdre ısrarla. Bilmeyi çok istiyordu ve küreği öfkeyle çekiyordu.

“Çünkü arkadaşım senden çok hoşlanıyor” dedi Marco. “Ve bu benim için yeterli.”

Dierdre var gücüyle kürek çekip, dönerek giden kanallarda ilerlerken düşünceleri Alec üzerinde yoğunlaştı. Alec onu çok büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Onları yüzüstü bırakmış ve işgalden hemen önce o gizemli yabancıyla birlikte Ur'dan ayrılmıştı. Bunun nedenini merak etmekten kendini alamıyordu. Alec bu davaya, demirci ocağına kendini fazlasıyla adanmıştı ve Dierdre onun ihtiyaç anında kaçacak son kişi olduğunu düşünmüştü. Fakat o, kendisine en çok ihtiyaç duyulan zamanda ortadan kaybolmuştu.

Bu durum Dierdre'nin, sonuçta çok az tanıdığı Alec hakkındaki hislerini yeniden sorgulamasına sebep olmuştu. Kendisini onun için feda eden, Alec'in arkadaşı Marco'ya karşı daha güçlü hislere sahip olmuştu. Şimdiden aralarında güçlü bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordu. Top gülleleri başlarının üzerinden vızıltıyla geçip, binalar patlamaya ve yerle bir olmaya devam ederken Dierdre Marco'nun gerçekten neyin içine doğru gittiklerinin farkında olup olmadığını merak etti. Ona katılırken, kargaşanın ortasına dalarken geri dönüşün olmayabileceğini biliyor muydu?

“Ölüme doğru kürek çekiyoruz, biliyorsun değil mi?” dedi Dierdre. “Babam ve adamları kıyıda, şu moloz yığınının arkasında ve niyetim onu bulup yanında savaşmak.”

Marco başıyla onayladı.

“Bu şehre yaşamak için döndüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu Marco. “Kaçmak isteseydim bunu çok önce yapabilirdim.”

Marco'nun gücünden etkilenen ve memnun olan Dierdre küre çekmeye devam etti ve ikisi, kıyıya yaklaştıkça, devrilen binalardan sakınmaya çalışarak yollarına sessizce devam etti.

Nihayet bir köşeyi döndüler ve Dierdre uzakta babasını son gördüğü yer olan moloz yığınının ve onun da ötesinde büyük, siyah gemileri gördü. O moloz yığınının arka tarafında Pandesialılarla bir savaş yapılmakta olduğunu biliyordu. Tüm gücüyle küreklere asıldı. Yüzünden ter boşalıyordu ve oraya zamanında varabilmek için kaygılanıyordu. Çarpışmanın, inleyen adamların seslerini duydu ve çok geç olmamış olması için dua etti.

Dierdre tekneden atladığında tekne neredeyse kanalın kıyısına yanaşmamıştı bile. Marco da hemen yanındaydı ve duvara doğru hızla koştu. Dierdre dev kaya parçalarına tırmanmaya çalışırken dirseklerini ve dizlerini yaralıyordu fakat umursamıyordu. Nefes nefese, kayaların üzerinde ayakları kayarak tırmanmaya devam etti. Sadece babasını ve diğer tarafa zamanında ulaşabilmeyi

düşünüyordu, bu moloz yığınının bir zamanlar Ur'un görkemli kuleleri olduğunu o an çok ayırında değildi.

Aşağıdan gelen bağırışları duyduğunda dönüp omzunun üzerinden baktı ve bulunduğu yükseklikten Ur'u gözlemlene şansı buldu. Şehrin yarısının harabeye döndüğünü görüp şoke oldu. Binalar devrilmiş, moloz yığınları ve toz bulutları sokakları kaplamıştı. Ur halkının her yönde canlarını kurtarmak için kaçtıklarını gördü.

Önüne dönüp tırmanmaya, insanların gittiğinin aksi yönüne gitmeye devam etti. Savaştan kaçmak değil, ona kucak açmak istiyordu. Nihayet taş duvarın tepesine ulaşmıştı ve aşağıya baktığında kalbi duracak gibi oldu. Olduğu yerde, kıpırdayamaz halde donakalmıştı. Görmeyi beklediği manzara kesinlikle bu değildi.

Dierdre aşağıda büyük bir çarpışmanın meydana geliyor olmasını, babasının, yanında adamlarıyla birlikte cesurca savaşıyor olmasını bekliyordu. Aceleyle aşağı inip ona katılabilmeyi, onu kurtarmayı ve onun yanında savaşmayı düşünüyordu.

Fakat gördükleri onda yerin dibine girme isteği uyandırmıştı.

Babası orada, kumun içinde yüzüstü, kan gölü içinde, sırtında bir balta saplanmış halde yatıyordu.

Ölmüştü.

Etrafında yatan düzinelerce askeri de ölmüştü. Binlerce Pandesia askeri gemilerden karıncalar gibi inip yayılıyor, kıyıyı kaplıyor, gördükleri her bedene, öldüğünden emin olmak için kılıç saplıyordu. Moloz duvarına, doğrudan kendisine doğru gelirlerken babasının ve diğer askerlerin cesetlerine bastılar.

Dierdre bir gürültü duyduğunda bazı Pandesialıların çoktan duvara ulaşmış olduğunu gördü. Yukarı tırmanmaya başlamışlardı. Aralarında on metreden az bir mesafe vardı ve doğrudan kendisine doğru geliyorlardı.

Dierdre, umutsuzluk, ıstırap ve hiddetle doldu. Öne çıkıp, mızrağını yukarı tırmanana Pandesialılar'dan ilkinde fırlattı. Adam yukarı baktı; duvarın tepesinde birinin olacağını, birinin işgalci bir orduyla böyle yüzleşecek kadar çılgın olabileceğini beklemediği belli oluyordu. Mızrak göğsünü delip geçti ve adamı kayalardan aşağı gönderirken, birkaç askeri de beraberinde götürdü.

Diğer askerler toplandı ve mızraklarını kaldırıp Dierdre'ye fırlattı. Her şey çok hızlı meydana geldi ve Dierdre, kendini savunmadan, mızrakların kendisine saplanmasını isteyerek, ölmeye hazır bir şekilde durdu. Ölmek istiyordu. Çok geç kalmıştı, babası ölmüştü ve suçluluk duygusuyla boğulan Dierdre de babasıyla birlikte ölmek istiyordu.

“Dierdre!” diye bağırdı biri.

Dierdre Marco'nun arkasında olduğunu duydu ve bir an sonra Marco onu yakalayıp diğer tarafa doğru geri çekti. Mızraklar Dierdre'nin biraz önce durmakta olduğu yerden, onu birkaç santim ıskalayarak, vızıltıyla geçti ve Dierdre, Marco'yla birlikte moloz yığınının üzerinde geri yuvarlandı.

Kafa üstü yuvarlanırlarken Dierdre korkunç bir acı hissetti. Zemine çarpana kadar kayalar göğüs kafesine, vücuduna çarpıyor, her yerini yaralayıp incitiyordu.

Dierdre bir süre nefes almaya çabalayarak olduğu yerde yattı. Tüm vücudunun acıdığını hissediyor ve ölüp ölmediğini merak ediyordu. Kısa süre sonra Marco'nun onun hayatını kurtarmış olduğunu fark etti.

Hızla toparlanan Marco ayağa kalkıp Dierdre'yi tuttu ve ayağa kaldırdı. Birlikte tökezleyerek, Ur sokaklarına doğru koşarak duvardan uzaklaşmaya başladılar. Tüm vücudu ağrıyordu.

Dierdre omzunun üzerinden baktı ve Pandesialıların duvarın tepesine ulaşmış olduklarını gördü. Askerler yaylarını havaya kaldırıp şehrin üzerine ölüm yağdırmak üzere ok atmaya başladı.

Gökyüzü kararırken Dierdre her yanda sırtlarından okla ve mızrakla vurulan insanların çığlık atarak yere düşmeye başladığını duydu. Dierdre doğrudan Marco'ya doğru gelen bir ok gördü, uzanıp Marco'yu yakaladı ve okun önünden, bir duvarın arkasına doğru çekti. Hemen ardından arkalarındaki duvara çapan ok başlarının sesleri duyuldu ve Marco dönüp minnettar bir şekilde Dierdre'ye baktı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.